

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№ 4 (187)
КВІТЕНЬ
2020 РОКУ**

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Дорогі сестри і брати, дорога Церкво України! Прийміть сердечні вітання зі святом Воскресіння нашого Господа Ісуса Христа!

Воскресіння Ісуса стало потужною підвалиною християнської віри. Це яскравий доказ того, що Бог має славу над смертю і над пеклом. Ми щасливі люди, бо віруємо. Що б не сталося в житті, які б хвили не здійснювалися в життєвому морі, віра в те, що Ісус воскрес — і ми воскресемо, триматиме нас.

Я благословляю вас Іменем Господнім! Вірю, що воскреслий Ісус із вами. Він чує ваші молитви, Він спасає тисячі і мільйони людей у цілому світі.

Доказ Його воскресіння — Його Церква, плід Його перемоги на хресті. Бог послав Сина на смерть, щоб відкупити нас від гріха і вічної погибелі й дати надію на воскресіння мертвих.

Хай радість Воскресіння панує в ваших серцях, у ваших домах, у кожній громаді — в Ім'я Ісуса, воскреслого з мертвих!

З любов'ю та щирими молитвами про вас старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко.

СПРАВЖНЯ ПАСХА

Останній земний тиждень Ісуса... У неділю під час в'їзду в Єрусалим весь народ вітав Його, вигукуючи: «Осанна!». У понеділок Ісус у храмі розігнав торговців. У вівторок Він востаннє звіщав слова великої істини. У середу Юда погодився видати Ісуса. У четвер Ісус, уже знаючи про зраду, служив учням, обмивавши їм ноги, та давав останні настанови. У четвер була Гетсиманія. У п'ятницю — Голгофа, страшний день мученицької смерті на хресті... У суботу Бог мовчав, а неділя стала днем, який перевернув хід історії людства, — Днем воскресіння нашого Спасителя!

Що ж це все означає сьогодні для нас?

Найперше ми маємо слухатися Бога. Богу не потрібні люди, які гарно говорять, Йому потрібні люди з сильним характером, які слухають Його. Саме послух визначає, від Бога ми чи ні. Не форма, не обряди, не наші твердження — лише виконання Божої волі. Пасха — це повний послух Ісусу.

Ми маємо довіряти Писанню. Пасха — це довіра кожному Божому Слову та точне Його виконання. Ісус колись запитав: «Коли Я знову прийду, чи знайду тоді віру на землі?». Реально вірити в Бога — означає кожну мить жити з Ним.

Ми повинні повністю прийняти жертву Ісуса, віддавши Йому панування у всіх сферах життя. У часи Старого Заповіту істи

пасхальне ягня треба було повністю, не залишаючи нічого. Нашим пасхальним Агнцем є Син Бога Живого — Ісус Христос. Чи приймаю я Його жертву і як приймаю?

Ми повинні звільнитися від гріхів. Христос навчав, що тільки Божий Син може звільнити нас так, щоб ми стали істинно вільними, покалися перед Богом, примирилися з людьми, змінили характер, залишили старе життя і стали жити в чистоті та істині. Пасха для нас — це визволення від рабства гріха. Без Христа не буде свободи.

Ми зобов'язані служити Ісусу Христу. Пасха — це служіння Богові та людям усіма талантами, дарами, майном та можливостями, якими Він же нас і наділив.

Отже, Пасха — це послух Богові, щоденна довіра Його Слову, повне прийняття жертви Ісуса Христа, звільнення від гріхів і переміна всього життя. Це служіння Господу і людям.

БЛАГАЛЬНЕ...

«І сказав Авраам: Може, хоч десять там знайдеться? А Господь відказав: Не знищу й ради десятих!» (1М. 18:32).

Господи, а може, все-таки, в цьому зачумленому краї
Ще залишилися праведників жменька?
Ми нагрішили. Ми чубилися, ділилися на зграї,
Ми самі собі були воріженьки...

Господи! А якщо їх лише з п'ять десятків?
Ти ж не вигубиш їх разом із тими грішними?
Так, ми думали лише за себе, князівства і статки...
Ти ж Содом був готовий простити без згадки...
Чи ж то гірші ми?

Господи, а може, їх стільки й немає?
Може, посушили, змучені боротьбою за правду...
Може, в європах, на заробітках, чужиниця тримає,
На мовітських полях працюють на іншого ґазду?

Почекай, Господи, не карай блудного краю...
Я піду отих праведників пошукаю.
По українських степах погукаю, на вулицях розпитаю,
Не карай... Благаю...

От тільки... Чи упізнаю?
Може, їх ще й менше. Ну, скажімо, десять...
Захворіли всі інші на брехню та лукавство,
Себе, своє черво й пристрасті пестять
І будують своє вавилонське царство...

Не карай, Господи... Ми торгували Тобою,
Сиротою, вдовою... Журбою... Собою...

Я візьму ліхтаря в Діогена, пройдуся провулками, площами,
Майданами, сірими зонами, чорнобильськими хащами,
Я вдивлятимуся в скам'янілі обличчя перехожих
І шукатиму праведників... Або... хоча б схожих...

Ми так довго були рабами. Ми п'яніємо від свободи.
Не раз продавали свій край, свою честь, свою мову,
Ми боролися, перемагали, піднімали святі клейноди,
Йшли вперед й... спотикалися об себе знову...

Не карай, Милостивий...
Нагадай нам пасхальну містерію.
Ти ж простив був колись Ніневію...

Юрій Вавринюк.

«ТРИМАЙТЕ БІБЛІЇ І СЕРЦЯ ВІДКРИТИМИ»

«А коли Він четверту печатку розкрив, я четверту тварину почув, що казала: Підійди! І я глянув, і ось кінь чалий. А той, хто на ньому сидів, на ім'я йому Смерть, за ним же слідом ішов Ад. І дана їм влада була на четвертій частині землі забивати мечем, і голодом, і мором, і земними звірами» (Об'явлення 6:7-8).

У 2010 році 41% респондентів в опитуванні повідомили про своє очікування, що Ісус повернеться до 2050 року. А недавно кілька християнських лідерів висловилися з приводу того, чи можна вважати коронавірус ознакою кінця часів.

У січні цього року теолог Аль Молер зазначив, що «четвертий вершник із Об'явлення 6:7-8 часто асоціювався з чумою, із хворобою,

насилницькою смертю в результаті захворювань, які ми нині ототожнюємо, перш за все, зі смертельними вірусами, що поширюються серед всього людства».

За його словами, «усе це показано в Писанні як аспекти Божого суду — не тільки в минулому, але і як попередження про апокаліптичне майбутнє, в якому Божий суд виливається на людство жадливими способами».

Богослов сказав, що, окрім проблеми охорони здоров'я, християни повинні «зрозуміти глибокі біблійні та теологічні смисли всіх цих подій».

«Врешті-решт, прийде чума, яку не вдасться зупинити, проти якої не буде знайдено протитруту, проти якої вакцина не буде ефективною. Це тому, що ця чума прийде як акт Божого суду над людством. І християни знають, що в тій ситуації, як і в будь-якій іншій, немає більш безпечного місця, ніж у Христі», — написав він.

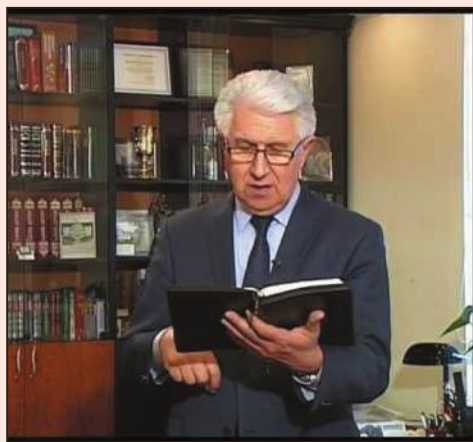
Майкл Браун, ведучий християнського радіо-шоу «Лінія вогню» з м. Шарлотти, штат Північна Кароліна, сказав, що не думає, буцімто коронавірус треба розглядати як ознаку кінця часів, але ситуація з захворюванням дає всім людям прекрасну можливість подумати про те, що кінець гряде.

«Я розглядаю це як пробний запуск, завдяки якому можна побачити, як ми реагуємо на лиха і труднощі», — сказав він виданню The Washington Post. «Якщо ми зараз налякані, то як будемо реагувати, коли дійсно настануть останні часи?».

Євангельський пастор Макс Лукадо пояснив виданню The Christian Post, що COVID-19 «може бути» знаком кінця часів, і закликав християн «тримати Біблії і серця відкритими» ревноше, ніж будь-коли раніше.

Михайло Паночко
Старший єпископ УЦХВЄ

Божя незмінність, про яку читаємо в Посланні до євреїв, 13:8, – «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!», – це та потужна підвалина, на якій треба будувати свій духовний дім. Це те, що справді непохитне. Змінюються царства, змінюються системи, руйнуються імперії, могутні держави занепадають. Але у всі віки, століття і тисячоліття незмінний навіки Той, Хто був, Хто є і Хто буде.

Страшна епідемія, згідно зі статистикою, бушує вже в понад 190 країнах світу і прийшла в нашу країну. Кажуть, навіть на острові Святої Олени, який далеко від материків, виявився носій цього страшного вірусу.

Кого почує Бог

Ми будемо молитися, але молитва має певні умови. Якщо ми не навчимося слухати Бога, то чому Бог повинен слухати нас? Це цілком логічно й правильно.

Коротка довідка. Усі чули про таке захворювання, як СНІД. Воно стало відомим 1981 року, коли в Сан-Франциско лікарі ніяк не могли зрозуміти, на що захворіли молоді чоловіки і хлопці. Почали досліджувати їхній спосіб життя, і виявилось, що носіями цієї біди були гомосексуалісти. І мало хто знає, що сьогодні в Україні близько 240 тисяч людей вражені тією хворобою.

Передається вона лише двома способами. Перший спосіб зараження – розпуста. А Біблія категорично застерігає: «Не чини перелюбу!». Бог засуджує гріх блуду, але хто до цього сьогодні прислухається? Чинять гріх і заражуються.

МОЛИТВА ПРО УКРАЇНУ

Друга категорія хворих – це люди, які вживають наркотики. Через брудні, заражені шприци вони передають хворобу один одному. Та й усі венеричні хвороби з'явилися не від чистих сімейних взаємин, це результат блуду і розпусти.

А чому в Україні такий високий рівень безпліддя? Це наслідок багатомільйонних абортів. Дівчата та жінки, котрі вели розпусний спосіб життя до заміжжя, в результаті абортів стали безплідними.

За роки незалежності в Україні вчинено понад 30 мільйонів абортів. Хто за це буде відповідати?

З цього зробимо висновок: епідемії допускає Бог. Хоча Він не хоче, щоб люди вмирали в гріхах і в страшних муках.

Згадаймо момент, коли Ісус стояв на Оливній горі, дивлячись на улюблене місто Єрусалим. Написано, що Він заплакав. Чому, Ісусе, Ти плачеш? Такий гарний храм, золотом покритий. Жертви приносять, священники кадилами махають. Держава Ізраїль існує. А Ісус плаче. Чому?

Ісус плакав тому, що те місто, ті люди, та країна, та душа, які відкидають Ісуса і не дають Йому місця у своєму серці, залишаються без захисту, без Божого покрову.

Хочете самі панувати? Пануйте! Хочете самі будувати своє майбутнє? Будуйте! Хочете мати успішне життя без Бога? Спробуйте! Бог забирає свій покров, і тоді ворог зі своєю армією отримувє владу над незахищеними людьми.

Покаятися – і не боятися

Сьогодні на цілу земну кулю прийшло випробування. І якщо віруючі люди сьогодні в страху, то я закликаю: покайтеся! У віруючих людей не повинно бути жодного страху, крім Божого. «Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любові, і здорового розуму» (2 Тимофія 1:7).

І якщо ми сьогодні тривожимося разом з усіма, це означає, що ми вели неправильний спосіб життя. На зібрання ходили формально, молилися позіхаючи, ніби обряд виконували, у Біблію рідко заглядали. І тут раптово прийшло випробування.

Ісус також прийде раптово, як злодій вночі. І немудрі люди будуть, як ті п'ять дівчат, перед якими зачинилися двері до Царства Божого. Вони отямилися і почали просити в мудрих: «Дайте нам трохи оливи!».

На чому ми будували?

Момент, який прийшов в нашу країну, має не лише негатив, але й позитив. Він перевіряє, на чому ми будемо свою віру.

Чому було не служити, коли все добре? Коли вистачало їжі, одягу, були транспорт, фінанси, робота тощо. Чому було не ходити благоговійно перед Богом і не захоплюватися тими речами, які вибивають ґрунт під нашими ногами, відокремлюють від Господа....

Тому то Бог і допустив цю епідемію, щоб нас розбудити, розрухати, щоб ми згадали, що надіятися треба лише на Бога.

Якщо...

Бог каже: «А якщо ви відвернетесь та покинете устави Мої й заповіді Мої, що Я дав вам, і підете, і будете служити іншим богам, і будете вклонятися їм, то Я повірюю їм з Моєї землі» (2 Хр. 7:19).

Тут на початку стоїть коротке слово «якщо». Ми, віруючі люди, добре знаємо, що коли ми будемо шанувати Боже Слово, Бог ушанує нас. Якщо ми будемо слухатися Його, Він послухає нас. Якщо ми ходитимемо дорогою правди, Бог нас збереже, і ми матимемо сміливість сказати: «Свої очі я зводжу на гори, звідки прийде мені допомога, мені допомога від Господа, що вчинив небо й землю!» (Пс. 120:1-2).

А як підіймеш очі, коли вже давно не мав спільності з Богом? Давно не сповнявся Святим Духом, і вже давним-давно не робив добра? Нам багатьом треба каятися. І власне, до віруючих людей звертається Бог, кажучи: «Якщо впокоряться Мої люди».

Дорогі християни, ми не повинні принижувати інші конфесії, інші церкви. У цьому треба покаятися. Боже Слово каже: «Шануйте всіх, братство любіть, Бога бійтеся, царя поважайте» (1Петр. 2:17). Ми багато зробили неправильно, але Бог дає нам можливість поправити свої дороги.

Хто, як не ми

Звичайно, потрібно прислухатися до порад влади, МОЗ, дотримуватися правил гігієни. Ми повинні бути законослухняними. Повинні показати, що маємо дух мудрості, а не страху. Хто, як не ми повинні вселяти людям надію на те, що Бог допоможе тим, хто до Нього звертається.

І тепер ми маємо чудову нагоду подбати про освячення, бо воля Божя – освячення наше. Якщо ходили кривими дорогами – киньмо їх і йдімо на дорогу правди. Говорили неправду – покаймося. Насміхалися з ближнього – покаймося. Були скупими – покаймося. Не робили добра – покаймося. Якщо ми це зробимо – Господь нам допоможе.

Людям, які переживають тривогу і паніку, варто прочитати один біблійний текст. Коли апостол Петро проголошував свою першу проповідь на День П'ятидесятниці, він сказав: «І буде, що кожен, хто покличе Ім'я Господнє, – буде спасений!». Це варто знати всім людям, які особисто не знайомі з Богом, але ходять в храми, були в дитинстві хрещені, чули про Бога і тепер стривожені, як святкувати Пасху.

Дорогі друзі, це чудова нагода повернутися лицем до Бога, відкрити своє серце перед Ним. Якщо ми зробимо це, якщо попросимо прощення і підіймемо очі віри до Ісуса – ми будемо врятовані. Кожен українець, коли з вірою подивиться на Ісуса Христа, буде спасений. Бо Ісус прийшов не для

того, щоб дати нам розкішне і довголітнє життя на землі, Він прийшов нас спасти від вічної смерті.

Християни, пам'ятаймо: якщо будемо вірити, то побачимо славу Божу. Якщо ми шануватимемо Божі заповіді, Бог змилюється над нашою країною. Цю істину ми повинні нести всім людям.

Не жартуймо з Біблією

Усі ми свідки того, як наші правителі під час інавгурації кладуть руку на Біблію. Але вони її не читають, присягають на Біблію, проте не знають, що там написано, і тому не дотримуються цього.

Так жартувати не можна. Як віруючі, так і невіруючі люди понесуть за це персональну відповідальність.

Пам'ятаймо, що джерело всіх епідемій і хвороб – гріх! Чим ближче ми до Бога і чим менше дамо місця гріху, тим менше буде епідемій і хвороб. Чим більше українців покається у своїх гріхах, тим менше ця страшна пандемія буде косити нашу країну. Тому молимося до Господа, щоб Він захистив нашу країну.

Небесний Отче, ми з відвагою приходимо до Тебе в Ім'я Твого Сина. Ти послав Його на землю, щоб Він помер за нас, грішників. Дякуємо, що на землю прийшов не месник, не каратель, не суддя, а Спаситель душ наших, Той, Хто хоче повернути наше серце до неба, а не до землі, Учителю, Первосвященник і Лікар душ наших.

Прости нам за те, що ми нехтували Спасителем, нехтували Твоїм Батьківським Словом, яке повне любові, добра, людинолюбства і в якому заховане безмежне щастя – особисте, сімейне, для всієї країни.

Помилуй наш край і освяти Своїх дітей. Дай нам духа молитви, смирення стояти в проломі за Україну. Помилуй наш край, нашу владу, силові структури, судову, виконавчу і законодавчу системи.

Захисти нашу землю від цього смертоносного вірусу. Ти відкривав сліпим очі, Ти воскрешав мертвих, у Тебе є влада на небі і на землі. І ми благословляємо весь український народ, наші села і міста, всю нашу владу! Дай їм мудрості і страху Божого.

І нехай ці події стануть початком великого пробудження українського народу, коли Україна повернеться лицем до Тебе. І тоді прийде захист, прийдуть благословення і зцілення нації!

Ми віримо в силу крові Ісуса, в силу Його Імені і силу Твого Слова. Просимо: об'єднай християнство в Україні. Нехай щезнуть усякі розділення, чвари і поділення. Хай на першому місці буде Наріжний Камінь нашої віри – Ісус Христос.

Заради Ісуса Христа благослови Україну, даруй мир нашому краю і зціли нашу націю. Ми молимося, віримо і щиро дякуємо Вічному Богу – Отцю, Сину і Святому Духу. Амінь!

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ!

Усі попередні рекомендації щодо організації церковного та особистого життя під час карантину залишаються чинними.

Наша позиція щодо масових церковних заходів незмінна: ми дотримуємося рекомендацій місцевої влади. Не відвідуємо заходи і закриті місця, де є скупчення людей, та обмежуємо міжміські/міжобласні сполучення.

Особливо рекомендуємо берегтися дітям та людям поважного віку (від 60 років)

Обмежуємо також необов'язкові контакти та зустрічі.

Ми надіємося на Бога і не спокушуємо Його нерозумною самовпевненістю. Проповідуємо про надію на Господа, про мир в Бозі, про довіру Богові, щоб страх не полонив серця людей, бо це ще гірше за коронавірусну епідемію.

Терміново займіться організацією онлайн-трансляцій богослужінь.

Звітну конференцію УЦХВЄ переносимо на 21-22 травня. Другий день конференції буде присвячено 100-річчю п'ятидесятницького пробудження в Україні.

Святковий захід, який мав відбутися 22 травня (100 років п'ятидесятницького руху), переносимо на наступний рік.

Щоп'ятниці організуємо онлайн-трансляцію молитовного зібрання «за

Україну» з Києва/областей на каналі УЦХВЄ.

Запрошення до участі розсилатимемо по областях для кращої організації аудиторії. Передавайте посилання по церковних групах і в соцмережах.

Щодо порядку проведення богослужінь в Страсний четвер та в День Воскресіння Господа Ісуса Христа: ці служіння проведуть в онлайн, з Києва ми транслюватимемо служіння в Страсний четвер та в День Воскресіння Господа Ісуса Христа.

Хлібопання переносимо на пізніші дати. Воно має відбуватися в повному усвідомленні, що Господь зробив для нас: цю священнодію звершують визнані церквою служителі.

Підписуйтеся на офіційні сторінки УЦХВЄ у соціальних мережах: facebook, інстаграм, на сторінки обласних об'єднань та ваших церков. Підпишіться також на телеграм-канал УЦХВЄ для отримання правдивої та вчасної інформації.

Контролюйте ситуацію на місцях, проводьте консультації з компетентними людьми та представниками влади для прийняття необхідних рішень по вашому регіону.

З молитвою про Боже заступництво та мир в серцях усіх нас

Старший єпископ УЦХВЄ М. Паночко.

ЦЕРКВИ В США ЗНАХОДЯТЬ НОВІ СПОСОБИ ЗБИРАТИ ВІР'ЯН НА ПРОПОВІДЬ

Спільнота Living Hope Church з американського штату Вашингтон знайшла новий спосіб зібрати вірян на проповідь, не порушивши чинної заборони на масові зібрання через епідемію коронавірусу.

Пастор Ніл Кертісс провів службу просто на парковці церкви. Десятки людей слухали його з безпечної відстані, не виходячи зі своїх автомобілів.

А церква Genoa Church зі штату Огайо проводить «Служби просто неба». Було споруджено подіум для пасторів

та встановлено FM-передавач, і віряни слухають проповідників через радіоприймачі в автомобілях.

У церкві зазначають: «Ми маємо намір і надалі звертатися до людей, надихати один одного і зростати в нашій вірі».

Invictory.

У GOOGLE ЗБІЛЬШИЛАСЬ КІЛЬКІСТЬ ПОШУКІВ СЛОВА «МОЛИТВА»

За останні кілька тижнів кількість пошуків слова «молитва» в Google значно зросла у зв'язку з епідемією коронавірусу.

Проаналізувавши ситуацію в 75 країнах, Джанет Сіндінг Бентцен, доцент Копенгагенського університету і виконавчий директор Асоціації з вивчення релігії, економіки та культури, з'ясувала, що інтенсивність пошуку інформації про молитву зростає зі збільшенням кількості зареєстрованих випадків інфікування коронавірусом.

У кризові періоди люди схильні звертатися до Бога для зняття стресу та пояснення того, що відбувається навколо.

Активні пошуки інформації про молитву під час пандемії коронавірусу спостерігаються на всіх континентах. Навіть у Данії, одній із найменш релігійних країн світу, систематично підвищується кількість пошуків слова «молитва» в інтернеті.

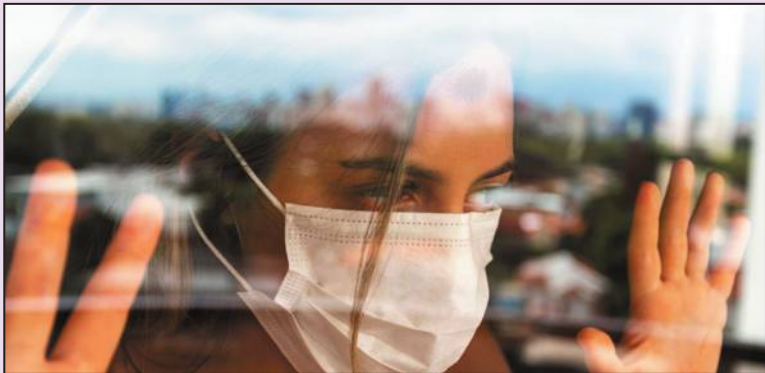
РІСУ.

ВІРА, СТРАХ ТА ПРОГУЛЯНКИ ПО ВОДІ

Пандемія коронавірусу стала лакмусовим папірцем практично для всіх сфер життя. Вона виявила фактичний стан речей як у політиці, медицині, економіці, так і в людських стосунках. І навіть у такій інтимній сфері, як віра в Бога.

Звичайнісінький вірус викрив штучність та ненадійність того, що ще вчора було досягненням і гордістю науки та політики. Кордони між країнами, які під оплески дипломатів зникали, раптом зачинилися на замок, безвіз став небезпечним, медицина – невідомою та безпомічною, економіка обвалювалася за ефектом доміно... Політики скинули маски і показали, хто вони насправді.

Коронавірус застав зненацька і Церкву. Виявилося, що там теж було багато штучного та декларативного. Виявилось, поза храмами, двері яких замкнув карантин, віряни не знають як і не вміють поклонятися Богові. І виявилось, що для багатьох християн і навіть служителів віра та реальне життя – речі не дуже сумісні...

Останніми днями харизматично-протестантська тусовка обговорює вчинок відомого пастора з Флориди Родні Говарда-Брауна. В останню неділю березня він був арештований за те, що порушив заборону на масові зібрання. Знаючи про заборону, він свідомо відчинив двері церкви і провів богослужіння. Після цієї події коментарі «експертів» розділилися: хтось обурювався таким вчинком, хтось ставив пастора за приклад як героя віри. У соцмережах розгорілися справжні баталії, у яких ламали списи прихильники обох точок зору...

Одночасно у тих же соцмережах останніми тижнями набули великого поширення, як я їх називаю, «цитати віри»: 90-й псалом, висловлювання відомих релігійних діячів, і перш за все Джона Лейка «Про віру, страх та епідемію», перепости служіння всесвітньо відомого Кеннета Коупленда, де він виганяє коронавірус зі Сполучених Штатів. В Україні «ганяє» вірус скандально відомий «апостол» Мунтян... Не відстають служителі і з теологічно протилежного табору – православні священники, перш за все Московського патріархату, які відмовляються закривати церкви, заохочують вірян цілувати ікони та

причащатися з загальною чаші, мовляв, Бог захистить від зарази...

Багато християн відверто ігнорують небезпеку та попередження спеціалістів, надіються лише на Божу охорону і Його обітницю. І за приклад ставлять історії, де мужі віри залишаються неушкодженими у лев'ячій ямі, під час епідемій, воєн, йдуть по воді, зцілюють прокажених...

Мимоволі виникає запитання, яке раніше не було таким гострим та актуальним: а й справді, як проявити справжню віру в таких критичних моментах, як поєднати прагматичну обережність з вірою, яка дозволяє ходити по воді, пити отруту та брати змії у руки? Дотримуватися рекомендацій лікарів та чиновників чи вірою стояти вище земних обставин? Чи не буде така людська обережність проявом недовіри Богові та Біблії? Запитання серйозні. І не всі можуть відповісти на них.

Біблія – це книга, яка акцентує увагу на невидимому духовному світі, але разом з тим вона не абстрактна, а торкається і цілком реальних сфер земного життя. Правильніше було б сказати, що Писання говорить про взаємозв'язок земного та небесного, матеріального та духовного. Тому абстрагування віруючих від земного і земних правил – не біблійна практика.

Так, ми, християни, віримо у Бога-Творця, Який має владу над законами природи, над хворобами, Який здатний творити чудеса. Ми маємо право молитися за це, надіятися на Його допомогу та надприродне втручання у складних життєвих

обставинах. Ми маємо тисячі прикладів, коли Господь приходив на допомогу неімовірним чином.

Разом з тим не менше прикладів, коли Бог радить людям чинити чисто по-людськи, прагматично та буденно. Ніде в Біблії не сказано, що Бог буде все робити замість нас і що наше життя буде суцільною вервечкою чудес.

Єгова з ознаками та чудесами виводив народ ізраїльський з Єгипту, посилав з неба манну та перепілки, давав зі скелі воду та висушував перед ними моря та річки. Але коли вони увійшли в обіцяну землю, казка закінчилася. Почалися важкі будні праці, коли потрібно було власноруч добувати хліб і захищати себе. Господь дав дев'яностолітній Сарі можливість завагітніти, зберіг маленького Мойсея від меча фараона і Даниїла від левів, зруйнував неприступні стіни Єрихону. Ті, що вірили в Бога, «силу огненну гасили, утікали від вістрів меча, зміцнялися від слабості, хоробрі були на війні, обертали в ростічки полки, жінки діставали померлих своїх із воскресіння...», але... Але був інший бік реальності: «... А інші були скатовані, дістали наруги та рани, кайдани й в'язниці, камінням побиті бували, допитувані, перепилувані, умирали, зарубані мечем, тинялися в овечих та козячих шкурах, зби́довані, засумовані, витерпілі...» (Євр. 11).

Який контраст, правда ж? На перший погляд, можна було б подумати, що або Бог не дотримується Своїх обітниць, або ці віруючі були не такими вже й віруючими. Але автор Послання до євреїв і тих і тих називає героями віри...

Апостол Павло теж був героєм віри. Бог потужно діяв через нього. Він мав право на Божі чудеса у своєму житті. І користувався цим правом. Але одночасно його близьким другом був лікар Лука, який лікував звичайними людськими методами. Навчаючи молодого служителя Тимофія основам віри, заохочуючи його до повної довіри Господу, Павло радить йому чисто народний метод лікування шлунка: «Вживай трохи вина...»

Ісус Христос мав силу нагодувати тисячі людей кількома хлібцями та рибинами і разом з тим, відчуваючи голод та спрагу, звертався за допомогою до учнів: «Піди́ть в місто купіть хліба... Дай мені, жінко, напиться...» А одного разу його учні, які кожного дня бачили чудеса, так згодніли, що змушені були порушити суботу – і Учитель чомусь не втрутився, не зробив чуда...

Бог, даючи Своїм духовним дітям обіцянку допомагати, охороняти, нерідко надприродним чином, не обіцяв робити це завжди. І не обіцяв, що життя віруючої людини – це життя мажора, за якого

все робить і за якого турбується його впливовий тато. Навпаки, Він заохочує нас до праці, до турботи за родину, нагадує нам правила безпечної поведінки як у духовному, так і в земному житті.

Згадаймо озаглавлений чудесами вихід ізраїльтян з Єгипту. Пряма Господня охорона, хліб та м'ясо, як кажуть, на тарілочки. І водночас Він наказує суворо дотримуватися правил гігієни та карантину (так, карантин – це не винахід ХХІ століття). Фізичне здоров'я Божого народу залежало не тільки від Божої охорони, а й від дотримання елементарних правил гігієни.

Тому неправильно, а іноді й злочинно відкидати людські правила, які покликані захистити нас від тієї чи іншої небезпеки. Цілком нормально для віруючої людини, яка вірить у Божу охорону та допомогу, надіятися і на людські засоби безпеки.

І ще один важливий момент. Як уже було зазначено, чудо в житті тієї чи іншої людини не означає автоматичного повторення такого чуда і в майбутньому. Ми любимо нагадувати про левів, яким Бог закрив пащі перед Даниїлом, але мовчимо про сотні перших християн, яких розтерзали ті ж леві на римських аренах. Ми говоримо про Петра, який ішов по воді, але забуваємо, що це було один-єдиний раз. Надаємося історією про чудесне нагодування п'яти тисяч людей, але забуваємо про мільйони, які померли з голоду... Захоплюємося історією надприродного зцілення Жени Поліщук, але мовчимо про тисячі паралізованих, які роками лежать в постелі. І що важливо, ми не маємо права сказати, що в перших було більше віри, аніж у других. Бог діє не за нашими правилами і право на те чи інше чудо Він залишає за Собою. Джона Лейка Він справді захистив від зараження, коли той доглядав за хворими під час чуми, але не захистив не менш вірного Богові отця Даміана, який присвятив себе служінню прокаженим на Гаваях.

Я не маю права засуджувати віру Родні Говарда-Брауна та його впевненість у Божій охороні. Не маю права сумніватися в історії Джона Лейка та Божому захисті від чуми. Але маю право не погодитися зі служителями, які свою особисту віру та особисті відкриття роблять універсальними засобами у вирішенні тих чи інших проблем. Це їхня віра, це їхня рема, їхня інструкція до дій. І було б неправильно, а іноді навіть злочинно нав'язувати це іншим. Проблема Родні Говарда-Брауна не в тому, що він має віру та відкриття від Бога щодо захисту від коронавірусу, а в тому, що він наражає на небезпеку людей, яким Бог цього не казав. Це все одно, якби Даниїл вчив усіх без винятку йти до левів, а апостол Петро – ходити по воді...

Пригадую одну історію, яку чув особисто від безпосереднього учасника події. Це було ще за радянських часів в одному із сіл Буковини. Не гарантую точність у деталях, бо цій розповіді більше 30 років. Група хлопців та дівчат зібралася на вечірнє молодіжне зібрання у сусіднє село. Але дорогою сталася прикра пригода: легковий автомобіль на гірській дорозі потрапив у яму і у двигуні пробито картер. Водії знають: коли олива витекла з двигуна, його в жодному разі не можна заводити. Настрій, звичайно, упав, подорож змарнована. Але хтось запропонував помолитися. Прямо там, у салоні, усі почали гаряче молитися. І Господь відкриває одній сестрі: «Ідьте, Я благословлю дорогу і збережу автомобіль». Усі зраділи, дякують Богові. «А я мовчки сиджу за кермом, – каже оповідач. – Усі до мене: «Давай, їдь!». Кажу: «Ні, нікуди ми не поїдемо». – «Чому, ти що, не віриш Богові?». – «Вірю, тільки мені особисто Бог нічого не казав».

Хтось запропонував далі молитися. І раптом водій бадьоро узявся за кермо, завів двигун і ввімкнув передачу: «Отепер можемо їхати». Це було справжнє чудо: кілометрів 10 чи 15 проїхали без оливи... Після зібрання всі обступили машину, охали, ахали, дякували Богові. «А їдьмо так само додому, – запропонував хтось. – Якщо Бог зробив таке чудо, Він здатний зробити його ще раз!». Водій хвилюк подумав і сказав: «Так, Бог може це зробити, але чи мудро просити Його про це? Ні, ми нікуди не поїдемо, ми спочатку полагодимо машину...»

Історія знає чимало прикладів, коли нерозумність або самовпевненість служителів та пророків призводила до людських трагедій та жертв. Коли люди необдуманно вірили самовпевненим обіцянкам духовних лідерів. Віра, відірвана від реальності, яка заперечує об'єктивні речі та нехтує законами природи і суспільства, часто веде до фанатизму. А це вже не Божий шлях.

Кеннет Коупленд під час обряду вигнання вірусу сказав: «В ім'я Ісуса, що знаходиться в чині Сина Божого, я закликаю на тебе суд, COVID-19! Я виконую суд над тобою, сатано! Ти – руйнівник! Ти – вбивця! Ти безсилий! Я виганяю тебе з цієї нації! Я наказую вакцині перемогти вірус негайно!».

Після того, як Коупленд закінчив свій монолог, він повторив, що вірус «припинив своє існування» і почав «виснажуватися» і оголосив пандемію «завершеною сьогодні опівдні». Можна було б позаздрити його вірі та надії на Бога. Можна натхненно вигукнути: «Алілуя!». От тільки на момент написання цієї статті Сполучені Штати вийшли на перше місце по захворюванню коронавірусом з цифрою 215 тисяч заражених та 5100 померлих.

Юрій Вавринюк.

ЧОМУ БОЖИЙ НАРОД НЕ ПРИЙНЯВ ХРИСТА?

Це запитання задають дуже часто. Але чому ви думаєте, що єврейський народ не прийняв Христа? Саме він його і прийняв! Жоден інший народ просто не зміг би без юдеїв прийняти Господа! Якби євреї не прийняли Христа, ми б сьогодні були невірними язичниками. І, швидше за все, земля б вже давно загинула, тому що люди без Бога винищили б одне одного!

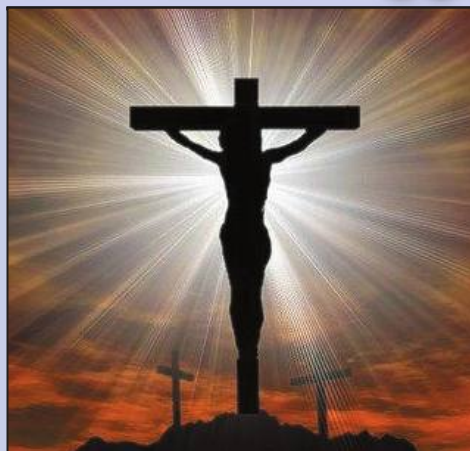
За Ісусом завжди ходили люди. «А як бачив людей, змилювався Він над ними, бо були вони змучені та розпорошені, як ті вівці, що не мають пастуха» (Мт. 9:36). Як же тоді можна говорити, що євреї не прийняли Ісуса? Він у пустельних місцях годував по п'ять тисяч людей, то чотири тисячі (Мт. 16:9-10), і то не рахуючи жінок і дітей. То скільки ж народу йшло за Христом?

З усієї країни, з усіх міст приходили до Нього: «І, як зібралось багато народу, і з міста до Нього поприходили, то Він промовляти став притчею» (Лк. 8:4).

А після того, як зійшов Святий Дух – коли Петро проповідував – увірували три тисячі людей: «Отож ті, хто прийняв його слово, охристілися. І пристало до них того дня душ тисяч зо три!» (Дії 2:41).

Через деякий час, коли Петро проповідував з Іваном, увірували п'ять тисяч людей: «І багато хто з тих, хто слухав слово, увірували; число ж мужів таких було тисяч із п'ять» (Дії 4:4).

Написано також: «Як вони ж це почули, то славили

Бога, а до нього промовили: Бачиш, брате, скільки тисяч серед юдеїв увірувало, і всі вони ревні оборонці Закону!» (Дії 21:20).

Тобто за деякими джерелами лише в Єрусалимі було 50 тисяч тих, хто увірував в Христа! А скільки було по всій країні – неможливо уявити! Тому абсолютно неправильно думати, що юдеї не прийняли Христа.

Найголовніший доказ того, що євреї прийняли Ісуса Христа, – те, що сьогодні, через 2000 років, по всій землі у всіх країнах є християни! Ми, язичники, пізнали Христа і Євангеліє тільки через юдеїв.

Ісус Христос на землі взагалі не проповідував язичникам, лише юдеям: «А Він відповів і сказав: Я посланий тільки до овець загинулих дому Ізраїлевого...»

(Мт. 15:24). Він навіть апостолам не дозволяв проповідувати язичникам: «Цих Дванадцятьох Ісус вислав, і їм наказав, промовляючи: На путь до поган не ходіть, і до самарянського міста не входьте, але йдіть радніш до овечок загинулих дому Ізраїлевого» (Мт. 10:5-6).

Тому «спасіння – від юдеїв» (Ів. 4:22), і Павло писав: «Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16).

Але елліни (язичники) отримали своє спасіння лише через юдеїв. Ісус доручив апостолам проповідувати всьому світу (язичникам) тільки після воскресіння: «І казав Він до них: Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мр. 16:15).

Слава Богу, що учні послухалися Христа і пішли проповідувати Євангелію по всьому світу! Проте спочатку вони проповідували тільки в єврейських синагогах! А вже потім євреї почали проповідувати язичникам.

Саме юдеї поширили Благую Звістку про Христа по всьому світу! Саме юдеї пожертували своїм життям, щоб ми, язичники, почули Благую Звістку – апостоли і багато учнів були вбиті за благовіст язичникам! Усі вони були євреями, тому через євреїв увесь світ став вірувати в Ісуса Христа!

Ісуса не прийняли начальники та первосвященники: «Як первосвященники й наша старшина Його віддали на суд смертний, і Його розп'яли...» (Лк. 24:20). Але вони розп'яли Ісуса лише тому, що на те була воля Божя: завершити таким чином відкуплення усіх людей від гріхів!

Виконуючи волю Божу, вони принесли в жертву Ісуса Христа як жертвового Агнца за весь народ: «Ви

нічого не знаєте, і не поміркуєте, що краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути! А того не сказав сам від себе, але, первосвященником будучи в тім році, пророкував, що Ісус за народ мав умерти, і не лише за народ, але й щоб сполучити в одне розпорошених Божих дітей» (Ів. 11:49-52). Усіма цими подіями керував Бог.

Оскільки завіт не приноситься без крові, то на Пасху кров'ю Нового Завіту окропили спочатку юдейський народ, а вже потім – увесь світ.

Тому саме завдяки юдеям ми знаємо Христа! Лише через юдеїв спасіння прийшло для всього світу! Вони не просто прийняли Христа, а ще й виконали волю Господа – усьому світу донесли Благую Вість про Ісуса, щоб ми сьогодні були спасенні, мали вічне життя, читали Євангеліє!

Саме завдяки юдеям сьогодні у світі близько трьох мільярдів християн!

Але чому ж євреї не приймають Христа сьогодні? Відповідь дає Писання: «Бо не хочу я, браття, щоб ви не знали цієї таємниці, щоб не були ви високої думки про себе, що жорстокість сталася Ізраїлеві почасти, аж поки не ввійде повне число поган, і так увесь Ізраїль спасеться, як написано: Прийде з Сіону Спаситель, і відверне безбожність від Якова, і це заповість їм від Мене, коли відійму гріхи їхні!» (Рим. 11:25-27).

Євреї дотепер виконують волю Бога для того, щоб язичники отримували спасіння. Тому не будемо звелічуватися, не будемо засуджувати юдеїв. Натомість будемо розуміти, що завдяки їхньому подвигу віри ми пізнали Христа і отримали спасіння і вічне життя.

Олексій Волченко.

На вокзалі у Києві величезний натовп у центральному залі. Черга до турникетів на виході до потяга «Київ – Варшава». Зрозуміло, наші заробітчанки, як і в усі часи, – за тридев'ять земель подаються в пошуках кращої долі чи кращих заробітків. А ми з Віталієм та Любою Оніщуками швидким потягом – на північний схід, до Росії. До Коноптона – без зупинок, на те він і швидкий. Кремезний прикордонник уважно вдивляється в паспорт. «Дивіться на мене – це до дівчини. – Так-таааа, а тепер усміхніться. О, тепер повна схожість...» – повертає паспорт і бажає щасливої дороги...

Десь о другій ночі – Брянськ. Російський страж кордону довго розглядає візу США в паспорті, гортає сторінки туди – сюди. «А ваша фамилия через «ы» или через «и» – уточнює. Мабуть, англійська версія прізвища «Супуик» його збила з пантелику. «Вы не с Китая едете – це до пассажиры з сусіднього купе. – А в Італії не були в ближайшие дни перед поездкой?..» Коронавірус – великий інтернаціоналіст, йому байдуже до військових, озброєних до зубів.

Правда, митний огляд був дещо схожий на обшук. «А это ваш чемоданчик, вон там, наверху? Ага, личные вещи, значит. Откройте, откройте... Таааа, а что это за сумочка, ага, кошелечек, откройте, а что там за вещички под ними? Приподнимите, приподнимите...» До речі, громадян Росії оглядали більш прискіпливо, аніж нас.

Що приємно – в Україні чистіше біля залізничних колій, ніж у Підмоскові. А ще – котловани, траншеї, а в Москві – хмарочоси, урбаністичні викрутаси скляних монстрів.

На іржавих «Жигулях» за 800 рублів асирієць Полс, або Павло по нашому, біженець десь з Кавказу, доправив нас на Ярославський вокзал. «Очень дорогая Москва, очень дорогая...» – зітхав скрушно, жалкуючи, що за СРСР було краще.

На вокзалі – загорожі, турнікети, відчуття «зони». О першій дня наш «Москва – Воркута» рушив строго на північ. Ярославль, Данілов, Вологда – все далі у сніги.

Варто зауважити, і це приємно вражає, – жодного запаху цигарок, надвичайно ввічливі проводники у вагоні, чистота і порядок у біотуалетах. Бригадир поїзда ввічливо цікавиться у кожного з пасажирів, чи все добре, чи потрібна допомога, чи є зауваження до обслуговуючого персоналу, раз по раз вагоном проходять співробітники дорожньої безпеки.

На вулиці зовсім спокійно, п'ємо чай і згадуємо місіонерські стежки молодості, попереду ще дві доби дороги...

Шлях суботнього дня

Правда, наш шлях щодо відстані зовсім не відповідає

суботньому шляху згідно зі старозаповітним Законом. Проте субота – і в Росії субота. За ніч позаду залишилися Ярославська, Вологодська області. Суботній ранок зустрів нас в Архангельській, серед густого, безмежного лісу. Цікаво, чому саме Архангельська, а не Ангельська, Херувимська чи Серафимська?

У м. Котласі – година зупинки. Тане брудний сніг, сиро й слизко, як у душі непокаяного грішника. Чорний бовван Леніна – незмінний атрибут радянщини, рукою показує дорогу в нікуди. Рушаємо далі на північ. Мадмас, Межог, Мікунь – це вже Комі-край. Тайга потроху нижчає, однаково стрункі берези, осики, ялини то підступають до самих колій, то раптом відбігають вдалечині, і тоді відкривається простір свинцевого північного неба. Інколи через розідране лахміття хмар проглядає сонце. Весна переможе.

Наближаємося до Княж-Погоста, а біля нього – селище Ачим. Віталій пригадує: «У цьому селищі ми готували перших людей до хрещення, вели уроки вивчення Біблії. До 30 людей завжди були присутні на уроках. Потім хрестили, це були перші спасенні душі...» «А ми, – додає Люба, – тут жили в місцевих людей, німців за національністю. Вони були дбайливими господарям, тримали гарне господарство. Картопля, яку варили свинкам, була у відкритому доступі, а ще – квашена капуста, так що з продуктами було все добре...»

Спогади, спогади... А скільки забулося, скільки засніжених шляхів долали посланці церков, що вони – то слава Христова. Шлях суботнього дня поволі переходив у шлях суботнього вечора. Княж-Погост, Весляна, Тракт, Сіндор, а ще багато інших полустанків серед безмежжя лісів...

Подяка Богу за тих, хто міряв ці сніги у найкращі роки молодості. Стемніло, у вікно вагона заглядає повновидий місяць, а гострі зуби ялин розчісують холодне небо. Вранці – Інта...

Про святу Любов

Виявляється, на півночі ранок набагато «раніший», ніж у нас. Уже о пів на п'яту світлішає. Наближаємося до Інти, вже видніється вокзал, світло-синього кольору, обрамлений березовою алеєю, зовсім такий, як і багато років тому. Водій-таджик швидко долає 12-кілометрову відстань з вокзалу до міста. Зупиняємося біля дому молитви. Ще здалеку видно напис на центральному вході: «Христос – это Путь, Истина и Жизнь».

«Ви «егови?» – з наголосом на «е» запитує. «Ні, ми християни, – відповідаємо. – Ми віримо в Ісуса. «А, панятно, а я мусульманин, але я теж вірю в Ісу (Ісуса). Ми всі в одного Бога віруємо, і ті, хто там, наверху, панімаєш, поділили всіх на релігії і наживаються на нас...»

До початку зібрання ще кілька годин, а тому вирішили пройтися вулицею, що оточена двометровими заплатами. Зовсім неподалік дому молитви – стара чорна котельня. Напис на високій трубі димохода – «1952». Цю споруду, як, зрештою, і всі інші, а ще шахти, промислові об'єкти будували засуджені, вороги народу, хто мав політичні чи релігійні переконання, які не вписувалися у формат

ПОЇЗДКА

тоталітарної атеїстичної системи.

У небо валує чорний дим і тане у сірих хмарах. Поодинокі перехожі, наглухо забиті дошками вікна багатьох будинків – Інта тихо помирає, як і багато інших північних містечок Росії. Крокуємо у бік центральної частини міста, раптом Віталій зупиняється. Виявляється, фотоательє, де майже 30 років тому з Галиною замовляли весільні запрошення, працює досі. Ще і ще знайомі місця, площа, ось тут ми проповідували, а тут відбулася зустріч, а тут Іван Моргулець покаявся...

... У домі молитви чисто, тепло й затишно. Багато зелені на вікнах, щоб хоч якийсь компенсувати її відсутність на вулиці довгими зимовими місяцями. Розмовляємо з людьми, що підходять. Багато з них з українським корінням, потомки репресованих «ворогів народу». Іван Моргулець, шахтар і пастор, разом з дружиною Ольгою вже кілька десятиріч років служить тут. Він був одним з перших, хто покаявся тут через проповідь місіонерів.

Одна із старших сестер розповідає: «Я вот услышала о Боге от миссионеров, но толком не понимала, есть Бог, нету Бога... Это время интересное было. Прихожу домой, а внучка говорит: Бог точно есть. Откуда знаешь? А она мне – да вот по телевизору сам Горбачев сказал, что Бог есть. Ну, думаю, коли уж сам Горбачев, да по телевизору сказал, значит, точно Бог есть... Вы знаете, я вам вот что о Любушке скажу, – а поглядом у бік Люби. – Это удивительный человек. Столько лет на Севере, с нами, да что мы без нее... Я вам так скажу: она святая. Да-да, святая, и я вас очень прошу, передайте родителям благодарность и скажите: у них святая дочка. Ну, кто смог бы столько времени, столько лучших лет молодости Северу отдать, она святая, пообещайте мне, что скажете родителям...»

Обіцяю, скажу при нагоді батькам Любові Оніщук і всім батькам місіонерів: дякую вам за синів і дочок, яких ви благословили на місіонерське служіння – проповідь Євангелія Христового.

Завтра – Воркута.

Про черемху у дворі і каміння в нирках

Що ви покажете гостям насамперед? Ось, скажімо, навідали вас з далекого краю друзі, і вам так хочеться чимось приємним їх здивувати. Що б такого оригінального, неповторного, щоб запам'яталося, показати? З єпископом Федором Величким ми зустрілися на церковному подвір'ї у м. Воркуті. Він озброєний лопатою. Боротьба зі снігом у цих краях має першочергове значення з простої причини: не прибереш сніг – не попадеш до власного дому, не знайдеш у дім молитви. Єпископ з лопатою для чистки снігу – це як єпископ з христом у храмі або єпископ з великим хрестом на свято Водохреща. Боротьба зі снігом – це як боротьба з ненависним коронавірусом, вона вимагає не тимчасових обмежень, а постійної, виснажливої роботи. Ви скажете: не єпископська це справа або, як кажуть у Росії, – «не царское это дело». Так-так, утім, навідайтеся до Воркути, переконайтеся...

Федір Микитович показує свій технічний парк: оці довгі сани з бортами – для вивезення снігу, оці – як причіп до «Бурана» (є такий снігохід), а оці – дерев'яні – це для оленячих запрягів, на них у тундрі ненці подорожують. А ще одні – пасажирські, там під навісом захищені, це

коли з гостями в тундру до чумів потрібно навідатися...

А ось тут – Федір Микитович показує на величезний заміт – тут у нас черемха росте. Спеціально привіз з південніших околиць. Минулого літа шість квіточок було. Бабусі з двору сходилися понюхати. Це справжнє чудо, що вона вижила, – турботливо доторкається рукою до непримітної галузки, що стирчить зі снігу. – Красуня, дочекаємося літа – завітте Божа краса...

Сани, ті, що для пасажирів у тундру, не дочекалися виїзду, оскільки розгулялася пурга, що в нас заметіллю називається, тільки небезпечніша й люта, так що навіть з міста не виїхати ані на санях, ані на авто чи оленях, які десь далеко в тундрі шукають поживу у глибоченному снігу. Запланована поїздка в тундру до ненців відкладалася до кращих погодних умов. Саме час у затишному домі пити чай і згадувати. Про що? Про це трошки пізніше...

А тепер про каміння...

За столом неквапно тече розмова. Спогади про особливі події, буденне життя, про північний «карантин» довжиною у 30 років.

Федір згадує:

– Справді, життя тут непрогнозоване й цікаве. Якось перед Пасхою трапився такий випадок. Ми були далеко-далеко в тундрі. Я три дні був у пості. На Великдень проводили богослужіння у Северному, а в понеділок поїхали до оленярів. Ночували в чумах. Вранці пішли в тундру наламати хмизу, щоб приготувати чай. Дорогою назад я поскознувся і впав. Появився біль у спині. Уже біля чума стало зовсім зле. Довелося відійти від богослужіння і терміново їхати в лікарню. Коли молився, Бог промовив до мене: «Не їдьте на снігоходах, їдьте на оленях». – «Чому, Господи?». – «Олені добіжать, а снігохід зламається». Я довірився Господу – поїхали оленями. Дорога була дуже важка, я тричі непритомнів.

Коли з'явився зв'язок, подзвонив додому. Мирослава з сестрами стали молитися, і мені полегшало. Весь наступний день мене водили по кабінетах, спочатку діагност – гепатит, потім стали готувати до видалення апендикса. Довгий час я пролежав на кушетці в коридорі і зрозумів, що нікому не потрібний. Поїхали додому. Став приймати гарячі ванни за порадою знайомих. У тому стані не міг ні спати, ні їсти. Так минуло три доби. В якийсь момент я зайшов у свою кімнату і став говорити з Богом. На душі був повний мир. Я казав: «Господи, мені боляче, я не знаю, що зі мною. Але Ти знаєш, бо Ти – Творець. У Тебе не звинувачую, але якби мій син так хворів, то я б йому поміг. Як би не було, я дякую Тобі за все». Господь мені чітко відповів: «Усяка рослина, яку насадив не Отець Мій Небесний, буде вирвана з коренем» (Мт. 25:13).

І мені відразу прийшло усвідомлення, що Бог відповів. Пішов до спальні, ліг і заснув. Проспав, думаю, десь 13 годин. Уперше за кілька днів виспався. Прокинувся – не болять. І в той же день з нирок вийшло все каміння – 22 штуки. А наступного я вже провів пасторську нараду...

Усе буденно і просто, а скільки їх, поїздок у тундру й до інших церков, хто зможе порухувати. До розмови приєднується Мирослава...

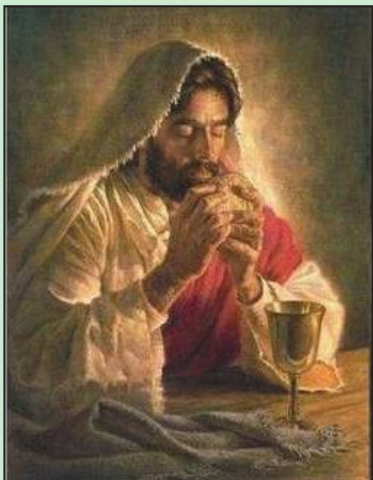
ЧАША СТРАЖДАНЬ ЗАРАДИ ЧАШІ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Чаша – слово, яке викликає різні асоціації. У пересічній людини в уяві виникає посуд для пиття, ваза для квітів тощо, рідше – кубок як різновид нагороди. У християн чаша асоціюється швидше з символічним позначенням міри чогось («чаша горя», «чаша терпіння»), з посудом для причастя.

Згідно з біблійною символікою чаша виступає символом людського життя: «... бо чаша (гебраїзм – доля) в Господній руці...» (Пс. 74:9), «Ти переді мною трапезу зготовив при моїх ворогах, мою голову Ти намастив був оливою, моя чаша – то надмір пиття!» (Пс. 22:5), «Він спустить дощем на безбожних горюче вугілля, огонь, і сірку, і вітер гарячий, це частка їхньої чаші» (Пс. 10:6).

Якщо життя наповнене Богом, то ми читаємо про чашу, яка переливається достатком: повна чаша, повне благословення життя, щасливе життя... Коли людина живе без Бога, ми чуємо про чашу Божого гніву, про чашу страждань, яку доведеться випити.

Сам Ісус Христос говорить про чашу Свого життя, випити яку до кінця Він повинен був в Єрусалимі. У переддень Своїєї смерті Він подав чашу з вином учням і сказав: «Пийте з неї всі. Це чаша Моєї крові, яка за вас проливається на відпущення гріхів». І той, хто

п'є з чаші Христової, починає жити разом із Ним, переймаючи зміст Христового життя. Незадовго до Свого розп'яття Ісус побирав учнями, що вони сідимуть з Ним на престолі в Царстві. Переконані, що так і буде, вони обговорювали, яке становище зможуть зайняти. Мати двох учнів – Якова та Івана – підійшла до Нього і запитала, чи її два сини могли б сидіти у Царстві один праворуч, а другий – ліворуч від Нього. «А Ісус відповів і сказав: «Не знаєте, чого просите. Чи ж можете пити чашу, що Я її питиму (або христитися хрещенням, що Я ним хрищуся)» (Мт. 20:22).

Чаша по-особливому показує сором та

ганьбу, пов'язані зі смертю Господа. Проте двоє учнів сказали, що згодні ділити її з Ним, що зберігатимуть вірність за всяку ціну і погодяться на будь-які умови.

Такими повинні бути християни. Заклик Христа пити Його чашу сьогодні лунає до кожного з нас. І коли вип'ємо до кінця все, що Христос нам хоче дати, тоді сядемо праворуч і ліворуч Нього у Царстві Небесному. І те, про що тільки мріяли апостоли, ідучи з Ним до Єрусалиму, стане реальністю в нашому житті.

Ісусове хрещення у воді відбулося на початку Його служіння. Згідно з Божим планом, Він мав померти як Спаситель людей і символічно показав цю смерть через водне хрещення, коли Йому було 30 років. Протягом трьох з половиною років Свого служіння Він віддавав Свою душу на смерть і закінчив цю смерть на Голгофі.

Про чашу Ісус сказав: «Я її питиму». Він розповів учням, що Він збирається йти до Єрусалима, що там Його розп'януть і на третій день Він воскресне. Іншого разу Він сказав: «Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя». Учні не зрозуміли, що сказав Учитель. Але Ісус добре знав, що незабаром ця чаша буде наповнена. Він про неї згадав ще раз, у момент, коли Петро заступався за Нього перед воїнами, що прийшли по Нього: «Всяч у піхви меча! Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?» (Ів. 18:11).

Господа чекали вкрай тяжкі муки. Його

зневажали, зарахували до злочинців, до Божих ворогів. До мук додалися сором та зневаги, приниження та образи. Ісус мав пити чашу, яка належить грішнику, щоб відкупити людство від гріха. Це була чаша страждань та смерті.

Чим ближче надходив цей час, тим більше Він відчував неспокій, виливаючи душу в благанні: «Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене». Та одразу ж додавав: «Та проте не як Я хочу, а як Ти» (Мт. 26:39).

Апостол Павло, навчаючи, як повинна відбуватися вечерея Господня, коли віруюча людина причащається від тіла та крові Ісуса, називає чашу, з якої п'ємо, чашею благословення: «Чаша благословення, яку благословляємо, чи не спільнота то крові Христової?» (1 Кор. 10:16). Господь не

може розділяти з нами Свою чашу, якщо ми причащаємося від чаші іншої, не Його. Тому апостол Павло застерігав християн від самообману: «Бо не можете пити чаші Господньої та чаші демонської; не можете бути спільниками Господнього столу й столу демонського» (1 Кор. 10:21).

Коли ми не споживаємо з Його чаші, ми не можемо мати частки в Його Царстві, не можемо сидіти з Ним на Його престолі. І «не дивувимось гніву, що нам посилається на випробування, немовби чужому випадку для нас», бо «на це ми покликані», щоб страждати з нашим улюбленим Учителем зараз, а потім бути прославленими разом з Ним у Його вічному Царстві!

Ігор Крошук.

НА ПІВНІЧ...

Від покликання не втекти

«Сестра Мирослава, розкажіть, як це – бути дружиною місіонерки на Півночі?» – стараюся сформулювати серйозне питання, але виходить, як завжди.

Мирослава:

– Почну з позитиву, із доброго. Добре те, що в цьому краї немає ні городів, ні господарства (сміється). Справді! Бо в Україні це забирало дуже багато часу. Ну, і люди, спасенні Господом, люди, заради яких ми сюди приїхали. Напевно, ці дві речі. Коли ти маєш ціль, вона тебе тримає. Від покликання не втечеш – будеш томитися, у яких би гарних краях не жив, з якими б хорошими людьми не спілкувався. Хоча, коли поїдеш на конференцію, поспілкуєшся з іншими місіонерами, розумієш: нема на що нарікати. Ще одне велике благословення – що ми мали більше часу для дітей. Я ніколи не думала, що колись будемо настільки спокійні за них. Нині вже їх друзі через них приходять до Бога. Хоча діти кажуть: «Мамо, ми особливо й не

Труднощі – це честь, а не тягар

Як донести молодим людям, що можна прожити ось так, вірою, не маючи особливих благ, і бути щасливим? Що б ви порадили молодим людям, а також їхнім батькам?

Федір:

– Тут діє тільки любов Господа до нас і наша до Господа. Заради цієї любові ти підеш на все (плаче). І те, що сім'я щаслива, і те що ми любимо один одного... Перші 20 років – вкладиш у дітей, як тільки можеш! Не вмієш виховувати – ночами читай Біблію, вчиси. Ніколи не злишся на дітей, люби їх. Знаходи відповіді, які Бог має для них. Тоді вони зрозуміють, що навіть труднощі – це честь, а не тягар. Любов і тільки любов. Ми з дітьми дуже сильно любимо один одного. Ми не так багато проводили часу разом, щоб проігнорувати кожну нагоду бути разом. Коли людина знає Господа віч-на-віч, знає своє покликання, вона не зважатиме на жодні труднощі.

Мирослава:

– Оскільки наші діти не ходили в дитячий садок, то вони навіть не уявляли, чим іншим можна займатися в житті, крім благовісту. Коли Марійка йшла в перший клас, у перший же день я помітила, що її портфель чимось наповнений так, що аж її переважає. Відкриваю – а він повний гедеонівських Євангелій! І не тому, що ми так навчили, а тому, що діти просто жили серед цього, просякнули цим. Не було на кого лишити – скрізь брали з собою. І вони іншого прикладу навіть не бачили. У них все життя так: де б не були – постійні дебати... У коледжі збирали цілу актову залу вчителів, батьків – щоб застерегти від дружби з Величкими. «Бо якщо з ними поспілкуєшся – миттю опинишся в секті!».

Найкраще, що може бути в житті, – бачити, як діти ходять в істині... Все решта можна пережити. Страждання за правду – це честь. І різати нас приходили, і стріляли, і газ пускали, і колеса різали... Пережили. Не відступилися. Декого з тих бандитів уже й на світі немає. А деякі навіть повернулися до Бога. А це був дуже неординарний випадок на зоні...

Святий отче, хочу покаятися!

Був випадок, коли я приїхав проповідувати в зону. Був під натхненням Святого Духа. Підходить благодать: «Так, мужик, маєш сюди принести 300 тисяч рублів! Ти мене зрозумів?». – «Що ти хочеш від мене?». – «Ти що, не зрозумів, з ким говориш?». І тут Бог мені говорив: «Скажи, якщо торкнешся до тебе – у ту ж мить перетвориться на порошок!». Я йому це повторив, він аж відскакивав. Було відчуття, що Бог дав мені повну владу над ним. Я йду – він за мною. Там були брати, які знали, хто він, злякались. Я кажу: «Заходь сюди, ти зараз покаєшся перед Богом!». Тоді він демонстративно вийшов, і я його не бачив дев'ять місяців. Якось приїжджаю на зібрання й бачу – приходить цей Борис, стає переді мною на коліна і каже: «Святий отче, хочу покаятися!». Я теж став на коліна, помолвився з ним. Він щиро покався, а потім навіть написав у газету на зоні свою сповідь. Через деякий час його десь перевели, і його подальша доля мені не відома.

Іншого разу я проповідував у цій же зоні. Відчуваю – це слово навіть не для зеків, а для офіцера охорони. Після закінчення він запросив мене до канцелярії, зайшли в кабінет, він стає на коліна і каже: «Хочу покаятися! Я за своє життя набрав на 200 років тюрми»... А ще одного разу хотів мене зарізати рецидивіст, він 18 років відсидів у в'язниці. Це було в домі молитви селища Северного...

Зламаний ніж, або Піду й твого Федора заріжу!

Сталося так, що його дружина потрапила в лікарню з важким інсультом. Її син, хірург, приїхав у Воркуту

до матері. Знайшов мене, бо колись ми були знайомі. Зустрілися, і він попросив мене прийти на консилиум лікарів. Після їхнього засідання я запитав: «Чи могли б ви сказати, чого чекати?». Лікар каже: «Ймовірно, сьогодні вона помре». Але Святий Дух мені говорить: «Скажи цим людям, що рівно через тиждень ти забереши її здоровою додому!». Це настільки мене надихнуло, що я не замислюючись повторив почуте вголос. Син обійняв мене, притиснув до себе... Лікарі дивилися на мене з неприхованим скепсисом. Рівно через тиждень Боже Слово виконалося, я забрав її здоровою відвіз додому.

Минуло кілька днів. Прийшла на богослужіння ця Єлизавета Федорівна, сіла і гірко плаче. Питаю: «Що трапилося?» Нічого не каже... Раптом в коридорі почувся якийсь шум, і я вийшов подивитися. Бачу, стоїть її чоловік, рука за пазухою. Бог попереджає: «Він небезпечний для тебе! Простягни до нього руки». На мене зійшла Божа сила. Від несподіванки в чоловіка з руки випав ніж і встромився в підлогу. Я взяв цей ніж, переламав його і викинув надвір. Питаю: «А тепер скажи, чого ти сюди прийшов!». Він весь трясся й не міг слова мовити. Кажу: «Або ти зараз вибачишся перед церквою і покаєшся, або я тебе порву, як мавпа газету!». Відчував таку силу, що, здається, справді міг це зробити. Він як рвоне – і слід пропав. Вибігла жінка, плаче, обіймає. Розкажу: «Коли йшла на богослужіння, чоловік гострив ніж. Каже: «Піду твого Федора заріжу!». Я знала: що він сказав, те зробиць...»

Після цього всією церквою ми молилися і дякували Богу. А шок до мене прийшов вже після зібрання. Сів у машину – руки ватні, тремтять. Чоловік, до речі, потім приходив, просив пробачення. Я дізнався, що він мав коханку і не хотів, щоб дружина одужала. Вони ще довго були в нашій церкві, потім поїхали в Татарстан...

У селищі Комсомольському

«А ще було...» Я слухав і думав: для декого з диванних християн одного тижня життя на Крайній Півночі вистачило б, щоб потім усе життя дітям і внукам розповідати про «великі подвиги» віри. Поволі рухаємося з Федором по занесеній снігом вулиці селища Комсомольського. Неподдалік, у заметах вище вікон, дім молитви. Покинтий, як і все селище. Пригадую, як багато років тому його шукатерив Володя Кірічов. Навколо – як в апокаліптичних фільмах жаків – мертве місто, поруйновані товщею снігу доми, багатоповерхівки, будинки культури з обдертими стінами й порожніми знічними вікнами. Самотній перехожий, здається, зовсім не чує, що за ним майже по п'ятах їде наша «Нива».

Зупиняємося, наздоганяємо. Мені важко передати розмову з людиною, яка все ще проживає чи то існує у сніговій пустелі, у п'ятій поверхівці, де мешкають ще кілька людей – заручники холоду й безвиході. Не знаю, як вас, а мене нецензурна лайка завжди гнітить і відштовхує. Проте цього разу лихослів'я на адресу Путіна, місцевої глухої влади сприймалося, точніше, чулося зовсім інакше, якийсь м'який, зблений мат. А закінчившись цей «спіч» зовсім несподіваним: «Ничего, зато Америка нас не победит, нам все по...» Далі знову лайка, і незрозуміло, чого більше – ненависті до американців чи гіркого сарказму до власної безвиході... Прощаємося, чоловік рушає у заметіль...

... Я давно збирався поставити це запитання служителю Христовому, але все не наслідуювався, зрештою наважуюся: «Все-таки, 30 років добровільного заслання у Воркуті – це надто багато, це ціна, а коли десь південніше, хоча б на тисячу кілометрів? Коли?». Федір дивився десь у бік заметеного дому молитви, мовчав, підбираючи слова, потім відповів: «Коли, запитуєте? Можливо, правильніше – куди? Тут житло не має жодної вартості, а південніше – дорого, та, зрештою, не в цьому суть, – він знову промовчав. – А тут хто залишиться? Поїду я, ще дехто – і залишиться заметений снігом дім молитви, порожні стіни без людей і життя...»

Я мовчав, дивлячись у очі вірному Христовому служителю, й чи то сльозина скотилася у нього по щоці, чи від теплоти очей сніжинки танули...

Це може повторитися, або Крематорій доль людських

Єпископ Федір розповідає: «Цей випадок стався у селищі Северному. Ми займалися ремонтом дому молитви. Оздоблювали як могли табличку з написом про церкву, порядок на території наводили... Зауважую неподалік дідуся – дивився на напис на табличці, потім відійшов, присів збоку, плаче... Ми до нього:

- Дедушка, вам плохо, вам помочь? Эй, кто-нибудь, воды дедушке принесите...

- Не надо воды, сынок, вишь, водица из глаз лишняя вытекает, не надоть.

- Что случилось, дедушка, вас обидели, может, проблемы какие, говорите, не стесняйтесь, поможем..

- Да нет, все хорошо, я вот на табличке прочитал, вот это самое...

- Что вас так заинтересовало в надписи, дедушка?

- Вот, вишь, там написано «пятидесятников», вон там, вишь?

- Ну да, мы принадлежим к этой церкви, а что?

- Да вот, понимаешь, такое дело. Я здесь на зоне, в «Воркутлаг» срок мотал. Ну и друг у меня был, за веру, значит, срок получил. Он тоже был, как вы, пятидесятник. Святой человек, добрейшей души, до сих пор помню. За веру его, значит, судили, эх, времечко было... – дідусь витер очі.

– Ту ночь до смерті помнит буду, за одну, представляєш, сынок, за одну ночь 450 человек, значит, порешили, расстреляли тоись. Вывезли трупы на лед речки вдали от зоны поборсали. Замело все снежищем. А по весне, как вода пошла, так начало к берегу их прибивать на изгибе речки... Ну, нас потнали, значит, чтобы их обратно в речку толкать. Вот там я и встретил своего друга, пятидесятника. Узнал законченнее тело и сам его в последнее плавание по Воркуте отправил. Царствие Небесное...

Дідусь замовк, а потім знову озвався:

– Я, сынок, вот о чем сейчас думаю и плачу поэтому. Ты же понимаешь – это же повториться может, понимаешь – повториться!..

Прощання

Стоїмо на вокзалі. «Москва – Воркута» вже на колії. Наша станція призначення – Ухта. Звідти на автомобілі до Кірова, а там буде видно... Фотографуємося, неподалік, геть заметений снігом, чорний локомотив із зіркою. Колись він курсував туди й сюди, доставляючи і забираючи тих, кого везли на заслання або кого звільняли. П'ять, десять, п'ятнадцять, двадцять років заслання, а потім – омріяна свобода...

Багато років тому молоді люди з України добровільно, без конвою прибули у полярне місто Воркуту. П'ять, десять, двадцять п'ять, тридцять років добровільного північного заслання. Світлі роки молодості, перспектив, кохання, жертвності – усе залишається тут. Над головою холодні, сірі хмари. Притрушує сніжок. «Коли назад, Федоре? Коли на юга?»

... Хто знає, хіба що розтане сніг на чорному тендері потяга із зорею попереду і заклубочаться парою, застугонять по простуджених коліях колеса, і новий, (вусатий чи безвусий) вождь дасть наказ, як у далеких 40-х. Проте накази земних вождів не впливають на рішення мужніх, а особливо тих, у кого Вождь – Христос...

Є моменти у житті, коли слова зайві. Краще помовчати, подивитися в очі, поговорити без слів...

У вас було так, що біблійний текст днями не залишав вас? Так було у ці дні зі мною – він звучав тихо й постійно. Поділюся з вами, а Федору й Мирославі я не сказав. Можливо, прочитають колись. Ось ці слова: «Если бы они думали о той стране, которую покинули, то у них была бы возможность возвратиться. Они томилась по лучшей стране, небесной. И потому Бог не стыдится называться их Богом, ибо Он приготовил для них город...» (Євр. 11:13-14, Современный русский перевод).

Вождь місіонерів півночі приготував місто – для них і для нас.

Микола Синюк.

НАШЕ ВИЗВОЛЕННЯ

Протягом всього двохтисячолітнього періоду існування християнство завжди відчувало сильний тиск зовнішніх переслідувань: і тиск гонінь, і скептицизму, і атеїзму. Від самого початку створення Церкви християнське вчення активно висміювалося.

Особливий шквал намішок вилився на догмат воскресіння. Намішники знаходилися в усі періоди Церкви. Афіяни висміяли Павла, коли почули з його уст про воскреслого Христа (Дії 17:32). У післяапостольський період язичницький філософ-епікуреєць Цельс глузливо стверджував, що воскресіння мертвих – це шалене схибне безглуздя. Ту ж ідею в тому ж дусі провадили і іудійські філософ-матеріаліст епохи Провісвітництва Франсуа Вольтер, а також войовничі атеїсти ХХ століття.

Та при всьому цьому догмат воскресіння був завжди ключовим у проповідях апостолів

та всіх правдивих послідовників Ісуса Христа.

Більше того, воскресіння Христа завжди було кульмінацією їхніх проповідей, до якої аудиторії вони б не зверталися, ключовим догматом християнства.

Правдиві християни завжди знали, що своїм воскресінням Христос здобув найвеличнішу перемогу. Ця перемога наділяє нас самих переможним потенціалом. Усі ми – ті, хто вірою приймає Христове воскресіння, маємо в Христі здатність перемогти нелегкі аспекти нашого повсякденного життя.

Варто уважно прислухатися до слів ангела, який звернувся з промовою до жінок біля гробу Господнього: «А він промовляє до них: Не жахайтесь! Ви шукаєте Розп'ятого, Ісуса Назарянина. Він воскрес, нема Його тут! Ось місце, де Його поховали були. Але йдіть, скажіть учням Його та Петрові: Він іде в Галілею попереду вас, там Його ви побачите, як Він вам говорив» (Мр. 16:6-7).

Переможець воскрес і своїм воскресінням і нас зробив вільними. Завдяки порожній могилі Христа ми, як запевняє нас Писання, маємо визволення від усього, що пригнічує і руйнує нас.

Ми позбавлені страху

Одним із перших відчуттів набутого гріховного досвіду для Адама та Єви став саме страх (Бут. 3:8). Ні для кого не секрет, що страх руйнує як ціле суспільство, так і кожного індивідуально. Він паралізує, оплутує, відбирає сили. Відбирає від людей радість та спокій, натомість даючи смуток та тривогу.

Англійський письменник Данієль Дефо дав таке визначення страху: «Страх – це хвороба, яка розслабляє душу так само, як розслабляє тіло фізичний недуг». А англійський філософ Джон Лок сказав: «Страх є неспокоєм душі при думці про майбутнє зло, яке, ймовірно, на нас звалиться».

Тому людство завжди робило спроби перемогти цей страшний недуг. Та все марно.

Біблія каже про людський страх ще конкретніше: «Страх має муку. Той, хто боїться, не досконалий в любові» (1Ів. 4:18). Лише Христос Своєю смертю та воскресінням визволив нас від муки страху. У Ньому Єдиному ми можемо з впевненістю сказати: «Коли піду навіть долиною смертної темряви, не буду

боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло й Твій посох – вони мене втішать» (Пс. 23:4).

Ми позбавлені безплідних пошуків

«Чого шукаєте Живого між мертвими?» (Лк. 24:5). І ця проблема не менш актуальна, ніж проблема страху.

У нас закладене прагнення завжди щось шукати. Наші пошуки виявляють та формують у цілому наш світогляд.

Біблія закликає шукати Бога (Іс. 55:6) і водночас констатує той трагічний факт, що ніхто Його не шукає (Рим. 3:11). Та при цьому все ж знаходяться ті, які шукали Христа без правильних мотивів. Так Його шукали Його рідня (Мр. 3:31-35); народ, який їв хліб та наситився (Ів. 6:22-26); багатий юнак (Мт. 19:16-22).

З ворожими намірами Його шукали первосвященники та книжники (Ів. 5:16; 18:3-9). Саме тому Біблія закликає нас перевірити мотиви своїх пошуків Бога.

Якщо для нас Христос не воскрес, то ми будемо шукати Його в мертвих речах. Це можуть бути мертві ритуали, мертві традиції, мертве вчення та філософія і т.п. Саме тому ангел і закликає нас залишити цю безплідну працю і звернутися до Живого Христа.

Ми позбавлені безнадії

Після гріхопадання людство отримало

у спадок найбільше зло – смерть. Цей ворог злий, жорстокий та нахабний. Він безжалюдно вторгається в наш сім'ї, забираючи найрідніших. Лев Толстой сказав: «Усе на світі примарне; лише смерть реальна».

Глибина трагедії людства полягає в тому, що ми не можемо вирішити цю проблему. Тому Бог закликає повернутися до Нього і Його Святого Слова. Тільки з Біблії ми дізнаємося про Добру Новину, даровану через Ісуса Христа. Цю Новину і звістив ангел біля пустої гробу: «Він воскрес – нема Його тут». Цим самим було проголошено визволення від безнадії.

Воскресіння Христове єдине здатне вселити в нас надію, яка ніколи не засоромить! Ця надія робить нас переможцями, і ми можемо із впевненістю дивитися в майбутнє, не боячись останнього ворога – смерті.

Жінки, які йшли до гробу, не мали жодної надії, не мали правильних мотивів пошуку. Їхні дії та їх стан повною мірою відображали стан всього людства. І коли ангел проголосив їм воскресіння Ісуса Христа, то водночас він проголосив нову еру в історії людства – еру, де нема страху, де пошуки приносять рясний плід для душі, де існує тверда та непохитна надія!

Петро Дулішкович.

ПЕРЕЛЮБ

«РАДІЙМО ТА ТІШМОСЯ І ДАЙМО СЛАВУ ЙОМУ, БО ВЕСІЛЛЯ АГНЦЯ НАСТАЛО, І ЖОНА ЙОГО СЕБЕ ПРИГОТУВАЛА!» (ОБ. 19:7)

Писання відкриває, що Церква на землі – це Наречена Ісуса Христа. Він зробив все, щоб придбати собі її з числа синів людських. Він полюбив її й заради неї прийшов у цей світ. За неї Він був розп'ятий і віддав Своє життя, щоб вона жила вічно й мала спілкування з Ним. Він вивів її з рабства гріха, хоча вона зовсім не заслуговувала такої любові.

Але, як би сумно це не звучало, навіть наречена може чинити перелюб. І небезпека духовного перелюбу чатує на кожного християнина.

Перелюб насамперед починається в розумі. І саме в розумі починається наша боротьба за чистоту й святість.

Не чини перелюбу

Як Бог ставить до перелюбу (подружньої невірності)? Що Він називає перелюбом і що про це говориться в Біблії? Самих негативних емоцій у ставленні до цього гріха недостатньо (коли людина лише журиться й жаліє Ісуса за його смерть, цього недостатньо для її спасіння). Якщо ми будемо діяти лише на підставі своїх емоцій, наше життя ніколи не зміниться. Бо емоції дуже мінливі і залежать від настрою, обставин тощо. Тільки коли ми знатимемо Божий погляд на те, що відбувається, – ми зможемо жити по-новому.

Головне, що потрібно знати: Бог категорично засуджує перелюб. І це ще м'яко сказано. Одна з Десяти заповідей застерігає: «Не чини перелюбу». Перерахування від плоті починається з перелюбу й блуду. В Євр. 13:4 написано, що блудників і перелюбників судитиме Сам Бог.

Гріх перелюбу спрямований як проти людей, так і проти Бога, він торкається відносин і з близькими людьми, і з Богом. Сила руйнації цього гріха величезна.

Хоча здається, що блудник пікується насамперед про своє тіло, Павло пише, що насправді блудник грішить проти власного тіла. Непоправної втрати завдається

здоров'ю (виникають хвороби, психічні розлади тощо). Більше того, цей гріх залишає глибокі шрами в душі людини. Біблія говорить: «Хто чинить перелюб, не має той розуму, він знищує душу свою» (Пр. 6:32). Він ніколи не зможе звільнитись від наслідків свого гріха.

У Старому Заповіті одна пророча книга повністю присвячена гріху перелюбу. Пророк Осія говорить, що перелюбна людина подібна до немудрого голуба без серця. Серце часто символізує любов. Голубів використовували для передачі повідомлень. Вони дуже добре знали, де їхній дім, і були прив'язані до нього. Тому коли їх випускали далеко від дому з листом, вони відразу ж брали курс на свою батьківщину. А нерозумні голуби цієї прихильності не мали. У них не було люблячого серця. Відпустиш його, а він сам не знає, куди полетить.

Так і перелюбник – немає в нього в житті щирої, справжньої любові. Куди поманиш, туди й піде, як безвладний юнак у Приповістях пішов за блудницею.

Подружжя невірності часто прирівнюється до духовної невірності. Перелюб став яскравою картиною того, як люди покинули істинного Бога й навернулися до ідолів. Старий Заповіт повний застережень і докорів ізраїльтянам за те, що вони чинять перелюб, зраджують Бога (поклоняються іншим богам).

Виникає запитання: на якій підставі Бог очікує від Ізраїлю вірності і забороняє звертання до інших богів? А на тій самій, що й чоловік очікує вірності від законної дружини – Бог уклав з Ізраїлем заповіт.

«Справді, як зраджує жінка свого чоловіка, так ви Мене зрадили, доме Ізраїлів! каже Господь» (Єр. 3:20).

«І проходив Я повз тебе, і побачив тебе, аж ось час твій наспів, час кохання. І простягнув Я полу Свою над тобою, і закрив твою наготу, і присягнув тобі, і ввійшов з тобою в заповіт, говорить Господь Бог, і стала ти Моєю» (Єз. 16:8).

Коли чоловік та дружина присягають один одному, вони вчиняють перелюб, якщо порушать цю клятву. Уклавши заповіт з Богом, Ізраїль повинен був залишитися вірним тільки Йому. Усяке звертання до ідолів Бог приймає як особисту образу. Він карає невірний народ.

Чому Бога так турбує, щоб Ізраїль був вірний Йому? Він Сам говорить: «І засуджу тебе присудом на перелюбницю та тих, що кров проливають, і дам тебе на кров лютости та заздрости...» (Єз. 16:38).

Ми вважаємо, що це нормально, коли чоловік ревнує про чистоту й вірність своєї дружини. Бог ревнує про Свій народ. Тому стільки покарань було послано Ізраїлю.

Взагалі, ми повинні радіти, що Бог ревнивий і карає за гріх. Адже всі ці претензії навколо перелюбу виникають тільки через Божу любов. Якби Бог не любив народ, Йому було б байдуже, що той робить. Якщо чоловік не любить дружину, він і не дивиться, куди вона ходить.

А Бог любить Своїх людей. Саме любов до Ізраїлю спонукала Його до таких дій. З любові Він ревнує і закликає: «Верніться, діти невірні, говорить Господь, бо Я вам Господар, та візьму вас по одному з міста, а з роду по два, і вас поведу до Сіону!» (Єр. 3:14).

Обманутий чоловік кличе свою дружину-блудницю назад. Божя любов вічна, тому Ізраїль дотепер не знищений, хоча й не раз покараний. «Бо так говорить Господь Бог: І зроблю Я з тобою, як робила ти, що погордила присягою, щоб зламати заповіта. І згадаю Я Свого заповіта з тобою за днів твоєї молодости, і поставлю тобі заповіта вічного» (Єз. 16:59-60).

Картина такого ставлення Бога до людей показана в житті пророка Осії. Бог сказав йому взяти за дружину блудницю й народити з нею дітей. Але вона незабаром стала знову чинити перелюб. Вона стягла на себе багато лиха, за що її навіть виставили на ринок рабів за борги. Кульмінація настає тоді, коли Бог говорить до Осії піти й викупити свою дружину назад. Вже чого-чого, а такого не очікував ніхто – щоб чоловік викуповував свою дружину-перелюбницю. «І сказав Господь мені ще: Іди, покохай жінку, кохану приятелем, але перелюбну, подібно, як любить Господь Ізраїлевих синів, а вони

звертаються до інших богів, і кохаються у виноградних коржіках» (Ос. 3:1). Навіть якщо люди невірні, Бог залишається вірний.

Старий Заповіт говорить ясно: Бог любить Свій народ, ревнує і карає за перелюб, але готовий прощати.

А що ж говорить Новий Заповіт? Та те саме: Бог уклав Новий Заповіт, і Церква заручена одному Нареченому – Ісусу Христу. Бог так само ревнує, коли бачить, що його народ захоплюється кимсь іншим. Бог, як і раніше, не терпить духовного перелюбу так само, як і фізичного.

А в чому ж суть духовного перелюбу? Як християнин може духовно чинити перелюб? Що Новий Заповіт називає перелюбом від Бога? «Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба з світом то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4).

Ще написано, що духовний перелюб – це любов до цього світу. До організованої системи, котра відкидає живого Бога, не бажаючи й чути про визнання своїх гріхів, котра висміює всяку згадку про Спасителя. Світ будується на похоті плоті, похоті очей і гордості життєвій. Основна відмінна риса світу – він відкидає Бога й хоче жити без Бога.

Світ постійно манить, затягує нас: багатством, іміджем, модою, кар'єрою. Тому ап. Іван попереджає: «Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба з світом то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (1 Ів. 2:15).

Хто любить світ, той не любить Бога (не можна служити двом панам). Не можна любити і світ, і Бога, тому що ти йдеш у різні боки. Не можна любити двох наречених відразу. Комусь ви обов'язково будете невірні.

Бог уклав з нами заповіт, взяв нас у Свою родину, щоб ми змінювалися за образом Ісуса Христа, і тому всяке наше бажання наслідувати цей світ розцінюється як перелюб. Адже ми прагнемо наслідувати того, кого любимо.

У Новому Заповіті тричі згадується якийсь Димас. Уперше – в Посланні до Філімона, у числі інших вірних співробітників Павла: «Марко, Аристарх, Димас, Лука, мої співробітники» (Фил. 1:24). У Посланні до колосян Димас передає привіт «Вітає вас Лука, улюблений лікар, та Димас» (Кол. 4:14). А у своєму останньому листі Тимофіїві Павло прохолодно зауважує: «Бо Димас мене кинув, цей вік полюболюбивши, і пішов до Солуня...» (2 Тим. 4:10).

Димас закохався в цей світ і покинув Бога. Насправді це не так вже й рідко трапляється.

Хіба не було серед нас людей, які визнавали перед нами і перед Богом свою віру, починали жити по-християнськи і поклонялися разом з нами, але де вони зараз? Що з ними трапилося? Вони закохалися в ідеї й цінності світу. Вони шукають сенс життя, радість і задоволення у світі. А до Ісуса Христа їм тепер байдуже.

Цей світ чинить на нас величезний тиск. Виглядає все так: ми, як Наречена, очікуємо свого Нареченого, і тут підходить хитрий і підступний ошуканець і переконуює нас віддати свою любов іншому.

У світі багато брехливих переконань і стандартів. Ми стикаємося з ними щодня. Нам кажуть, що реальне лише те, до чого можна торкнутися (тобто матеріалізм); ти повинен покладатися тільки на себе; найголовніше – це те, що про тебе думають інші; тому ти сам визначаєш, у що вірити...

Це можна сформулювати так: людина самота і недостатня й незалежна, Бог їй не потрібний. Ми знаємо, що це неправда, але як багато людей потрапляють на це гачок. Якщо ви побачите за своїми вчинками чи бажаннями цей мотив (обійтися без Бога), зупиніться, інакше ви закохаетесь в цей світ. Не вірте цій неправді, ви залежні, ви нічого не можете вдіяти без Христа, і тільки в Ньому ви знайдете те, що вам потрібно.

Бог-Дух Святий любить нас вічною любов'ю: «Чи ви думаєте, що даремно Писання говорить: Жадає аж до заздрости дух, що в нас пробуває?» (Як. 4:5).

Бог-Отець полюбив нас так, що послав Сина у світ.

Бог-Син полюбив нас до смерті на хресті. Як ми можемо зреагувати на цю любов? Тільки любов'ю: «Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив» (1 Ів. 4:19).

Ми маємо любити Бога більше, ніж все інше. Кому багато прощено, той багато любить. «Бо то любов Божя, щоб ми додержували Його заповіді, Його ж заповіді не тяжкі» (1 Ів. 5:3). Найкращий спосіб показати свою любов нашим батькам – слухняність. Так само і з Богом. Він – наш Небесний Батько, і послух – єдина бажана Йому реакція. «Чи жадання Господа цілопалень та жертвоу таке, як послух Господньому голосу? Таж послух ліпший від жертви, покритливість краща від баранчого лоя!» (1 Сам. 15:22).

А побачивши нашу любов до Господа, люди поруч переймуться нею і будуть вірити тому, що ми говоритимемо їм про Христа.

Підготував Олег Карпюк.

ПОСЛУХ СЛОВУ ЧИ ПРИХОВАННИЙ БУНТ?

«Випробовуйте самих себе, чи в вірі ви, пізнавайте самих себе» (2 Кор. 13:5)

Оцінюючи якість свого християнського життя за шкалою від одного до десяти, яку б оцінку ви поставили собі? Яким мірилом можна виміряти свою віру? Зі Слова Божого відомо, що настане день, коли люди придуть до Бога і наведуть різні аргументи на користь своєї віри. Одні скажуть: «Ми демонів виганяли у Твоє Ім'я». Інші додадуть: «Ми чудеса творили у Твоє Ім'я». А Христос їм скаже у відповідь: «Віди-діть від мене, Я ніколи не знав вас».

То що ж є справжнім мірилом віри? Послух Слову Божому. І не так важливо, наскільки ви любите читати Біблію. Важливо те, як Біблія змінює ваше життя, ваш характер, який плід приносить Слово Боже у вашому житті.

З власної практики пасторського служіння можу сказати, що християни зростають у вірі по-різному. Іноді спостерігаєш за новонаверненими братом чи сестрою і радієш процесу освячення. А люди з великим «стажем» християнського життя кажуть: «Ну, що я вдію, коли в мене такий характер?». Чому Слово Боже одну людину змінює, а інша роками не змінюється?

Відповідь на це питання дає один біблійний текст: «Ось вийшов сіяч, щоб посіяти. І як сіяв він зерна, упали одні край дороги, і пташки налетіли, та їх повидзьобували. Другі ж упали на ґрунт кам'янистий, де не мали багато землі, і негайно походили, бо земля неглибока була; а як сонце зійшло, то зів'яли, і коріння не мавши, посохли. А інші попадали в терен, і вигнався терен, і їх поглинув. Інші ж упали на добру землю і зродили: одне в сто раз, друге в шістдесят, а те в тридцять. Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!» (Мт. 13:3-9).

Чомусь багато віруючих думають, що три ґрунти, які не принесли плоду, – це невідроджені, невірні люди. А от добрий ґрунт – це ми, спасенні діти Божі. Та часто саме ми, віруючі люди, бунтуємо проти Бога. Буваємо закриті до Слова Божого, не сприймаємо його, не дозволяємо йому змінювати нас. Хоча часто

розуміємо його волю та чуємо, як Дух Святий нам докоряє, знаходимо масу виправдань, щоб діяти навпаки. Отож чотири ґрунти і чотири наші ставлення до Божого Слова.

«Край дороги» – тверде серце

Земля «край дороги» втрамбована, тверда, і якщо туди падає зерно, воно просто відстрибує від ґрунту. Це явище спостерігається і серед християн. Ми слухаємо проповіді, читаємо Біблію, а Слово нас не торкається. Чому?..

Упереджене ставлення до проповідника. Люди по-різному ставляться до проповідників. Буває, починає говорити один – усі дістають Біблії, зошити, ручки і готові конспектувати. А виходить інший – і багато хто починає думати: «Ну, що він може сказати?». І хай там що цей брат говорить, ми все сприймаємо критично або ж просто несерйозно.

Упереджене ставлення до біблійних текстів. Це ще один «каток» для уцілювання ґрунту, який втрамбовує родючу основу нашого серця. Дуже часто, читаючи біблійний текст, особливо якщо він знайомий, ми наперед знаємо його тлумачення. І не бажано, аби Дух Святий відкрив нам щось нове. А коли чуємо якийсь незвичний погляд, – дуже категорично до цього ставимося.

Неправильний мотив вивчення Біблії. Я помітив, що багато людей розкривають Біблію не для того, щоб побачити, у чому їм потрібно змінюватися, а щоб здобути впевненість у тому, що вони роблять, щоб виправдати свою поведінку, довести свою правоту.

З таким підходом до Біблії людина закрита і не здатна почути, що Бог хоче їй сказати. Слово не проникає в серце, а відстрибує від його твердої броні. Зовні може видаватися, що людина достатньо духовна, цитує Писання та готова за істину боротися, та насправді це прихований бунт проти Бога. Такі люди часто «прикриваються» одним текстом Писання, щоб не виконувати іншого.

Утома. Я допускаю, що Бог може говорити і через сон, але, сподіваюся, ми не для того ходимо на зібрання. Можливо, це звучить як жарт, але насправді багато християн не готуються до того, щоб іти в церкву. Замість того, щоб в суботу раніше лягти спати, аби в неділю прийти готовими до навчання, вони, навпаки,

набирають купу роботи на суботній вечір! У неділю ж ледь піднімаються з ліжка й спізняються на богослужіння. А прийшовши, думками перебувають у справах або ж почувуються настільки стомленими, що й світ не милий. І що можна в такому стані сприйняти з того, що проповідують? Людина не готова чути – серце втрамбоване.

«Кам'янистий ґрунт» – поверховий ентузіазм

Певно, ви пам'ятаєте церковні зібрання чи проповіді, після яких виходили з дому молитви окриленіми, натхненніми, готовими щось змінювати у своєму житті. Але ентузіазму надовго не вистачало.

На мою думку, для цього є дві причини: неправильний мотив приходу в церкву і складність праці над собою. Чому ви – віруюча людина? Як найбільші переваги вашого слідування за Христом? Як часто запитуєте про це у віруючих людей, і вони охоче розповідають свої свідчення. І більшість свідчень зводиться до того, як їм було погано в житті без Бога, а з Ним стало прекрасно. Коли я чую таке, мені стає сумно.

Безперечно, з Богом жити краще, але це не основне наше надбання! Вічне життя з Христом – ось наше найбільше надбання. А благословення в земному житті – лише маленький бонус порівняно з вічністю, яка нам приготвлена! Та чомусь люди більше зосереджені на цих маленьких подарунках. І саме тому розчаровуються в християнстві, коли стається щось неочікуване.

Складність праці над собою. Іноді християни надто сильно запалюються звершенням якогось служіння для Господа, та згодом цей ентузіазм зникає. Люди не були готові платити ціну, адже потрібно жертвувати часом, своїми силами та ресурсами.

«Терен» – духовний бур'ян

Третій ґрунт, про який говорив Христос, сам по собі був непоганий, але проблема в тім, що на ньому ще щось росло – бур'ян. Мова про компроміси, які ми допускаємо в духовному житті. Саме ці речі заглушають добрі посіви Слова Божого в нашому серці.

Матеріалізм. Сьогодні як ніколи пропагується успіх у матеріальному аспекті. Книги про успіх не затримуються на прилавках книгарень. Рекламна «швидких та

легких» грошей заповонила мислення суспільства, і це вплинуло й на Церкву Ісуса Христа.

Усе частіше пріоритети у віруючих людей змінюються на користь матеріального достатку. Я не проповідник аскетичного способу життя і не вірю, що гроші псують характер людини. Насправді гроші виявляють, яка людина за своєю суттю.

Звісно, потрібно турбуватися про свою сім'ю, забезпечувати її фінансово. Та чи не стала моя турбота про сім'ю прихованим бунтом? Чи не приховую я цим своє небажання виконувати Велике Доручення, жертвувати на місію, дбати про спасіння і потреби інших?

Лінь. Сучасне людство більше виправдовує лень, ніж критикує. «Лінь було підійматися пішки на дев'ятий поверх – винайшли ліфт». «Лінь було підвестися з ліжка до телевізора – винайшли пульт».

А як у нас із цим бур'яном? Завжди можна знайти «духовні» відмовки, чому ви не робили того, що мали зробити, але лише ви знаєте справжню причину.

Невдячність та нарікання. Цей бур'ян – найбільша наша проблема. Це вже не прихований, а відкритий бунт проти Бога. Коли бувають складні ситуації, і ви нарікаєте або ж просто не дякуєте Богові, цим самим ви кажете: «Богже, на Твоєму місці я б цього не допустив». Ми вважаємо себе розумнішими від Бога, самі стаємо для себе богом.

«Добра земля»

Четвертий ґрунт – це добрий ґрунт. Як бути цією доброю землею, яка приносить рясний плід?

Апостол Павло пише: «Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності...» (2 Тим. 3:16). Бог через Своє Слово хоче нас навчити, докорити, виправити та виховати. Якщо ми хочемо бути слухняні Богові та бачити плід Його Слова у своєму житті, варто постійно ставити собі запитання: чого Господь хоче навчити мене через це Слово? У чому Бог хоче мені докорити? Яке рішення я маю прийняти, почувши Слово від Бога? Як виховати в собі відповідну рису характеру або реалізувати те, до чого мене закликає Бог?

Олександр Оришин.

Віктор Вознюк

Директор Департаменту освіти УЦХВС

В Україні – карантин, викликаний COVID-19. Як і в багатьох інших країнах, цей захід запровадили для зниження темпів поширення вірусного захворювання. Однак паралельно з цим здійнялася хвиля паніки. Люди кинулися скуповувати продукти харчування, захисні маски, рукавиці, антисептики тощо. Біля банків можна бачити черги – люди знімають готівку.

Усі ці обставини викликають не зовсім позитивний стан – депресію, або відчуття пригнобленого духа. Що таке депресія? Це тривалий пригнічений стан, викликаний фізіологічними та соціальними чинниками.

Практично усі люди іноді переживають депресивний стан. За даними Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я, у світі на депресію страждають близько 300 мільйонів осіб. В Україні депресія – найбільш поширена проблема серед психічних розладів, і в період карантину висока ймовірність того, що кількість депресивних станів буде швидко зростати.

Людина в такому стані пригнічена, втрачає інтерес до занять, які раніше приносили задоволення, не здатна виконувати повсякденні справи.

Які ліки можна їй запропонувати?

ЛІКИ ВІД ДЕПРЕСІЇ, АБО ПРИГНОБЛЕНОГО ДУХА

Виконання бажання Бога

Найперше варто зосередитися на волі Господа щодо себе особисто і загалом щодо людства. Намагатися зрозуміти, що Бог бажає через ці обставини донести, які корисні поради можна взяти для себе.

Пам'ятаймо, що щаслива не та людина, всі бажання котрої виконуються, але та, котра виконує бажання Бога! Його ж бажання полягає у поширенні Доброї Новини, про яку звістив ангел пастухам: «Народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Лк. 3:11).

Ісус – Спаситель, і Він досі спасає людей, спасає не просто від коронавірусу, але від найбільшого вірусу – гріха. Спасає всіх, хто приходить до Нього з вірою.

Своїм учням та наступним поколінням християн Він залишив Велике Доручення: «Ідіть по цілому світу та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не увірує – засуджений буде» (Мр. 16: 15-16).

Роздуми над Законом Божим

«Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон його вдень та вночі він роздумує! І він буде, як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно, і що листя не в'яне його, і все, що він чинить, щаститься йому!» (Пс. 1:1-3).

Правильне навантаження

Неодноразово можна почути знайомий фразеологізм: «Встав не з тієї ноги», і завжди – у негативному контексті. Мовляв, людина має поганий настрій без видимих на те чи і просто незрозумілих іншим причин, які намагається пояснити неправильним початком робочого дня.

Замість нарікань: о, який сьогодні поганий день, жахлива погода, несмачний сніданок, набридла робота тощо відразу, щойно розплющивши очі, подякуйте Господу за ще один день життя. Зверніться до Бога в молитві, почитайте Біблію, і це позитивно вплине на весь ваш день та допоможе зайняти правильну позицію.

Дивитися на Ісуса, щоб «на впасти на душах своїх»

«Дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правіці престолу Божого. Тож подумайте про Того,

хто перетерпів такий перекир проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглися, і не впали на душах своїх» (Євр. 12:2-3).

Прославлення і вдячність

Ісус Христос перед тим, як піти шляхом Віа Дolorosa (від лат. Via Dolorosa – «шлях скорботи») знаючи, що очікує Його, подякував Богові.

Прославлення і вдячність допомагають переносити скорботу, страждання, які неминучі в житті людини.

«А взявши чашу і подяку вчинивши, Він подав їм і сказав: Пийте з неї всі...» (Мт. 26:27).

Молитва

Психологи погоджуються, що коли людина ділиться своїми хвилюваннями з іншими, біль всередині стає легшим, тягар зменшується. Проблема може полягати лише в тому, з ким ми ділимося, адже можливий варіант подальшого перекирчування нашої інформації. У результаті проблема прилетить бумерангом із ще більшим боєм.

Однак зовсім інша ситуація, коли ми ділимося своїми почуттями з Богом, Який розуміє нас та посилає мир у серце.

Пісня та музика

«А північної пори Павло й Сила молилися, і Богові співали, а ув'язнені слухали їх» (Дії 16:25).

Надія на Господа, а не на свій розум

«Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростане твої стежки. Не будь мудрий у власних очах, бійся Господа та ухилийся від злого! Це буде ліком для тіла твого, напоєм для костей твоїх» (Пр. 3:5-8).

Наш розум має здатність вигадувати щось під впливом зовнішньої інформації. І це моделювання може нести негативний сенс, який впливатиме на психіку, а пізніше – і на фізіологію людини.

Коли ми надіємося на Господа, визнаємо, що поміч лише від Нього, наш розум починає працювати інакше, правильно моделюючи майбутнє.

Захоплення творінням

«Коли бачу Твої небеса діло пальців Твоїх, місяця й зорі, що Ти встановив, то що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш? А однак учинив Ти його мало меншим від Бога, і славою

й величчю Ти коронуєш його!» (Пс. 8: 4).

Лише думка про Господа, Який створив весь цей неймовірно прекрасний, гармонійно влаштований космос, рослинний та тваринний світи, надихає до позитиву.

Творець неодноразово у Біблії запевняє людей, що їх любить, захищає, піклується. Підтвердження цього – золотий вірш Євангелія, Івана 3:16.

Інформаційний піст

Новини здебільшого мають негативний характер. Споживаючи їх, людина автоматично піддається великому ризику відтворювати деструктивні речі.

Тому варто відмовитися від інформаційних джерел, які покликають нас лякати, забирати мир, сон. Натомість більше спілкуймося з сім'єю, друзями, знайомими.

«Немає нічого назовні людини, що, увиходячи в неї, могло б опоганити її; що ж із неї виходить, те людину опоганює» (Мр. 7:15).

Правильний спосіб життя

Варто створити для себе розпорядок дня, який допоможе підтримувати організм. Навчитися вчасно лягати спати та прокидатися, робити зарядку, вчасно почати працювати. Дуже важливе також правильне харчування.

Тобто кожен з нас може організувати свій день з найбільшою користю для себе.

Трудотерапія

На жаль, багато людей змушені виїжджати за кордон у пошуках кращих заробітків. Однак трудотерапія не стосується лише заробітку, це і допомога вдома, якщо ви живете в селі, і праця по господарству.

Помірна зайнятість роботою, як не дивно, позитивно впливає життєву позицію. «Бо коли ми в вас перебували, то це вам наказували, що як хто працювати не хоче, нехай той не їсть!» (2 Сол. 3:10).

Благовістити самому собі

Варто нагадувати собі хороші речі, наприклад: «Я спасений», «Бог Всемогутній», «Я – дитина Божа», «Ісус – мій Пастир», «З Божою допомогою ми це пройдемо» тощо. Важливо читати підбадьорливу інформацію, розмірковувати про добро тощо.

Проходити долину плачу

«Блаженна людина, що в Тобі має силу свою, блаженні, що в їхньому серці дороги до Тебе, ті, що через долину Плачу переходять, чинять її джерелом, і дощ ранній дає благословення!» (Пс. 84:6-7).

СТРАХ ПЕРЕД КОРОНАВІРУСОМ І МОЛИТВА ЮДЕЙСЬКОГО ЦАРЯ ЙОСАФАТА

«Ми не знаємо, що робити, але до Тебе очі наші!» (2 Хр. 20:12).

Коли я сиджу у своїй квартирі в Китаї, охопленому коронавірусом, мені важко собі уявити кращу молитву, ніж та, яку в розпачі, але з упевненістю промовляв юдейський цар Йосафат.

Погляд схвилюваного світу прикутий до глобальної кризи охорони здоров'я. Компанії та школи припиняють роботу. Кордони закриваються. Авіарейси скасовані. Як для американця, який служить пастором в Китаї, рішення залишитися тут виглядає майже як наказ: «Спати на кораблі!».

Як ми молимося? «Ми не знаємо, що робити, але до Тебе очі наші!». Давня перспектива Йосафата годиться для весни 2020 року більше, ніж ми думаємо.

За царя Йосафата до Юдеї наближалася небезпечна делегація з Едому. Але його віра була всеохоплюючою. Він довіряв Господу, не тільки перебуваючи вічно-на-віч з потенційною поразкою у війні, але і в разі будь-якої можливої біди!

«Якщо прийде на нас зло, меч укарання, чи моровиця, чи голод, то ми станемо перед цим храмом та перед лицем Твоїм, бо Ім'я Твоє в цьому храмі, і будемо кликати до Тебе з нашого утиску, і Ти почуєш, і спасеш» (2 Хр. 20: 9).

Йосафат мав здатність довіряти Богу незалежно від небезпеки. Навіть перед лицем епідемії або моровиці він кликав до Бога.

З огляду на нинішню загрозу пандемії ми повинні навчитися робити те саме. Ось п'ять аспектів його довіри Богу, які можуть допомогти нам сьогодні.

Довіряйте Богу свої страхи

«І злякався Йосафат, і постановив звернутися до Господа. І він проголосив піст на всю Юдею» (2 Хр. 3:20).

Він був абсолютно звичайною людиною. Першим кроком будь-якої людини, котра вірить в Божу допомогу, і за тих днів, і в наш час, має бути визнання своєї слабкості.

Найкращі ліки для багатьох із нас – прийти перед лицем Господа і чесно розповісти Йому, що ми відчуваємо.

Я наляканий. Я розчарований. Я злий. Я самотній. Мене поранено. Я втомився.

Сенсвідкриття нашого болю – не в тому, щоб, помахуючи пальцем, докоряти Богові, а в тому, щоб бути чесним, коли ми довіряємо Йому свої найглибші переживання.

Йосафат вирішує довіряти Господу. Ми теж до цього покликаємо. Довіра – завжди правильний вибір. І цей вибір треба робити знову і знову.

Підбадьоруйте інших довіряти Богу

Після того, як Йосафат покликав до Бога, він проголошує національний піст: «І зібрався юдеями просити допомоги від Господа, також поприходили зо всіх Юдиних міст просити Господа» (2 Хр. 20: 4).

Цар знає, звідки приходить справжня допомога, і заохочує інших шукати там надію.

Коли навколо всі божеволіють від страху, коли наші сусіди жахаються від того, що світ навколо рушиться, ми повинні нагадувати один одному, що служимо люблячому, милостивому і суверенному Богу, Який має владу над епідеміями і вірусами (Пс. 90).

І тоді від Бога прийде мир, який перевершує всяке людське розуміння (Фил. 4:6-7). І ми демонструємо надію, яку ми маємо у Христі, надію, яка поза культурою і часто суперечить нашій інтуїції (1 Петр. 3:15).

Наша віра – особиста, але вона не приватна.

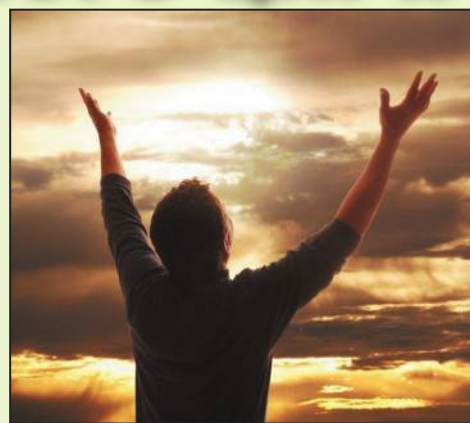
Я кличу до Бога

Йосафат дає нам модель молитви в віршах 5-12. Він апелює до Божого характеру, Його обітниць і Його дії в минулому. І закінчується молитва словами: «Бо немає в нас сили перед цією силою силенною, що приходить на нас, і ми не знаємо, що робити, але до Тебе очі наші!».

Можливо, ви відчуваєте те саме у світлі цього страшного вірусу. Можливо, ви почуваетесь безсилим проти вірусу, яким можете заразитися, навіть якщо немає видимих симптомів. Можливо, ви відчуваєте занепокоєння через те, що фахівці досі не впевнені в тому, як передається цей вірус

Ви можете відчувати розпач, спостерігаючи, як росте число заражень і смертей. Якщо так, приєднайтеся до Йосафата в проголошенні того, що ви безпорадні, але сподіваєтесь на Всемогутнього Бога.

Скільки наших молитов повинні закінчуватися

такими словами? Це позиція християнина. Апелюйте до характеру Бога, визнайте свою нездатність і зверніть свої очі до Господа.

Пам'ятайте про Божє спасіння

В історії, описаній у 2 Хронік, Бог відповідає, посилаючи пророка, щоб нагадати Юдеї, що це не їхня війна, а Божа (2 Хр. 20:15). Їм навіть не потрібно було боротися, вони могли просто сидіти і спостерігати за тим, як Він їх рятує (2 Хр. 20:17).

Ця історія – маленький приклад великої духовної війни для кожної людини в усі віки. Ми нічого не можемо вдіяти з цією смертельною проблемою (хоча і намагаємося). Це не наша війна. Якщо ми довіряємо Тому, Хто бореться за нас, ми можемо сидіти спокійно і спостерігати за Господнім порятунком.

Поширення коронавірусу може піти на спад через тиждень. Або навпаки, ситуація може погіршитися. Моя сім'я може врятуватися від епідемії або ж ми можемо стати частиною сумної статистики.

Та ми все ще сподіваємося на Божє спасіння. Не тому, що Він обов'язково доведе Свою любов до нас, захистивши від хвороби, але тому, що Він уже явив Свою любов, пославши Христа померти за нас, коли ми були ще грішниками, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне (Рим. 5:8; Ів. 3:16).

Я молюся за знищення цього вірусу і за те, щоб моя сім'я була здорова, але Бог добрий незалежно від того, що принесуть наступні тижні. Я ношу маску на вулиці і часто мию руки, але я покладаюся не на це. Я бажаю довгого життя для себе і своєї сім'ї, але я також знаю, що мета мого життя – не уникнення фізичної смерті. Це неправильна мета. Справжня мета – бути готовим, коли неминуче прийде фізична смерть, славлячи Бога і насолоджуючись Ним до настання того дня.

Поклоняйтеся

Йосафат довіряє Богу і заохочує інших чинити так само. Але зауважте, чим все закінчується: поклонінням. Ще до того, як прийшла перемога, цар наказує народу славити Бога: «І радіє він з народом, і поставив співаків для Господа, і вони хвалили величність святости, коли йшли перед озброєними, і говорили: Дякуйте Господу, бо навки Його милосердя! А того часу, коли зачали вони співати та хвалити, дав Господь засідку за нас, ми можемо сидіти спокійно і спостерігати за Господнім порятунком» (2 Хр. 20:21-22).

Чому ця фінальна сцена є частиною довіри Богу? Тому що коли Бог благодійний, і ми знаємо, що Йому можна довіряти, ми можемо поклонятися Йому навіть серед страждань. Ми можемо вихвалити Його навіть під загрозою небезпеки. Ми прославляємо Його навіть під час поширення вірусу.

Бог не говорив Йосафатові робити це. Йому ніхто не давав від Бога інструкцій організувати служіння поклоніння. Поклоніння – це не стратегія «як змусити Бога діяти»; це наша відповідь, тому що ми знаємо, що Він діяв раніше і буде продовжувати діяти. Саме так виглядає пошук Бога.

Юдеї вийшли на наступний день, а їхня загроза зникла. Я не кажу, що Бог чудесним чином вирішить всі ваші проблеми, якщо ви тільки почнете поклонятися. Але я стверджую, що ваша найбільша проблема – проблема зневіри – вирішиться, якщо тільки ви почнете поклонятися.

Нехай же перед безбезпекою коронавірусу християни по всьому світу будуть непохитно надіятися на Господа – навіть якщо ми не знаємо, що буде далі.

Джейсон Севіль.

ДИВО ВОСКРЕСІННЯ

Воскресіння Христове Бог готував протягом багатьох тисячоліть. Воно бере початок у Старому Заповіті і завершується на Голгофі. Воскресіння Ісуса Христа було підтверджене його сорокаденним перебуванням на землі серед учнів і його вознесінням при свідках на небеса.

Ще один доказ воскресіння – перемена його боязких учнів на справжніх героїв віри, які присвятили своє життя проповіді про воскресіння Христове. Заради цього багато хто з них помер мученицькою смертю.

Здійснюючи диво воскресіння Ісуса Христа, Бог відкрився нам у Своїй могутності і силі. Він «об'явився Сином Божим у силі, за духом святості, через воскресіння з мертвих» (Рим. 1:4).

Воскресіння – підстава віри

Воскресіння Христове дає нам підставу вірити і свідчити світу про те, що померлі воскреснуть або для життя вічного в Царстві Небесному, або для жакливого вічного перебування в пеклі, де буде плач і скрегіт зубів. А інакше «ми були б лже-свідками Божими, тому що свідчили б про Бога, що Він воскресив Христа, Якого Він не воскресив, якщо мертві не воскресают» (1 Кор. 15:15).

Історичний факт воскресіння Христа з мертвих ніяк не можуть і не хочуть прийняти атеїсти, оскільки з визнанням факту воскресіння рушіться їх ілюзії самоправедності і самодостатності.

Воскресіння – наше виправдання

Ісус Христос помер за наші гріхи і воскрес для того, щоб врятувати нас від смерті вічної. Своїм подвигом смерті і воскресіння Христос звільнив нас від гріхів, прибив їх до хреста, віддавши їх смерті. І тим самим виправдав нас перед Отцем Небесним, щоб

ми мали доступ у його Небесне Царство, щоб мали право називатися його дітьми. «Але й стосовно нас; буде зараховано і нам, віруючим у Того, Хто воскресив із мертвих Ісуса Христа, Господа нашого, Який був виданий за гріхи наші і воскрес для виправдання нашого» (Рим. 4:24-25).

Воскреслий Христос – Цар всесвіту

Ісус Христос помер і воскрес, щоб стати Володарем усіх мертвих (грішників) і всіх живих (святих його). Своєю смертю і воскресінням Він остаточно переміг диявола, позбавив його знаряддя смерті, яким той володів як князь сил піднебесних.

Позбувшись цього знаряддя, він став безсилим перед воскресінням Христовим. Тепер людина може перемогти смерть і її князя, диявола, іменем Ісуса Христа. Вона перемагає смерть духовну, а потім і смерть тілесну воскресінням Христовим і отримує нове, вічне життя.

«Бо Христос для того й помер, і воскрес, і ожив, щоб панувати і над мертвими, і над живими» (Рим. 14:9). Своєю смертю і воскресінням Ісус виправдав нас, щоб ми приводили до віри всі народи, які населяють землю, проповідували Євангеліє спасіння всім людям.

Ісус Христос воскрес із мертвих завдяки Святому Духові. Щоб бути сповненими Святим Духом, ми повинні відродитися воскресінням Христовим і дати Христу місце, щоб Він постійно жив у нас.

«Якщо ж Дух Того, Хто воскресив із

мертвих Ісуса, живе у вас, то Той, Хто воскресив Христа з мертвих, оживить і ваші смертні тіла Духом Своїм, який живе в вас» (Рим. 8:11).

Отже, воскресіння Христове не лише воскрешає нас духовно, але й воскресить наші смертні тіла при з'явленні Ісуса Христа.

Воскреслий Христос – наш Заступник перед Отцем Небесним

Після воскресіння Христос сів праворуч Отця Небесного. Він – єдиний Посередник між Богом і нами. Він піклується про нас, захищає від нападок ворога душ людських. Коли ми у своїх молитвах звертаємося до Бога, Господь Христос клопоче за нас перед Отцем Небесним, і Бог задовольняє наше прохання, якщо воно відповідає його волі.

Тому всяка хвала і вдячність, що підносяться до Бога, всяке прохання повинні здійснюватися в ім'я Ісуса Христа. Христос Своїм клопотанням опікає нас як духовно, так і тілесно. Він виправдовує нас перед Отцем Небесним!

«Хто буде звинувачувати обраних Божих? Бог виправдовує їх. Хто осуджує? Христос Ісус помер, але й воскрес: Він і праворуч Бога, Він і піклується за нас» (Рим. 8:33-34).

Воскреслий Христос – наріжний камінь нашої віри

Ми увірували в Христа воскреслого, живого. І в цьому сила нашої віри. Бо наш Бог живий. Це є також джерелом сили для наших добрих справ, для нашої проповіді. Інакше всі наші старання були б марними: «А якщо і Христос не воскрес, то й проповідь наша марна, марна і віра ваша» (1 Кор. 15:14).

Воскреслий Христос – наша надія

Якби не було воскресіння Христового, наша надія і сподівання були б марними і хибними. Якими нещасними і пригніченими ми тоді б були. «І якщо ми в цьому тільки житті уповаємо на Христа, то ми найнещасніші за всіх людей» (1 Кор. 15:19).

Тому нам необхідно постійно сповнюватися силою Христовою, силою його Слова, силою Духа Святого, Який завжди і всюди з нами і завжди готовий допомогти.

Микола Танкін.

СПІЛЬНОТА, ЩО Є СВЯТИМ ХРАМОМ ГОСПОДНІМ

«Отже, ви вже не чужі й не прихоськи, а співгромадяни свя- тим, і домашні для Бога, збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос, що на ньому вся будівля, уклад побудована, росте в святий храм у Господі, що на ньому і ви разом буду- етесь Духом на оселю Божу» (Еф. 2:19-22).

Апостол Павло звертає увагу на те, що ми, християни, вже не чужі Божим обітницям, але прилучені Божою благодаттю до його святого народу через слово, яке проповідували апостоли. Основою нашого навернення та нашої віри став Сам Ісус Христос, на Якому, власне, і будується та росте святий духовний храм у Господі.

Саме завдяки Ісусу

Христу ми всі, хто поклоняний його постановою і покався у своїх гріхах, очистилися його святою кров'ю і будемося Святим Духом на оселю Божу.

Християнська спільнота, у якій ми перебуваємо, – це Тіло Христо- ве, його оселя. А до Сво- го Храму Бог ставиться дуже ревниво, дбаючи про його чистоту та святість. Тому Ісус Хри- стос, увійшовши у храм

в Єрусалимі, почав наводити там лад.

Читаємо: «І прийшли вони в Єрусалим. А як він у храм увійшов, то став виганяти продавців і покупців у храмі, і поперевертав столи грошомінам та ослони – продавцям голубів. І він не дозволяв, щоб хто річ яку носив через храм. І він їх навчав і казав їм: «Хіба не написано: «Дім Мій буде домом молитви в народів усіх», ви ж із нього зробили печеру розбійників!». І почули це первосвященники і книжники, і шукали, як його погубити, бо боялись його, увесь бо народ дивувався нації його» (Мр. 11:15-18).

Ісус Христос прийшов у храм, щоб навчати людей та зціляти, і побачив, що місце, де мало б відбуватися поклоніння Господу Богу та молитва, занецижене. Люди

«Чи не знаєте ви, що ви Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? Як хто ніве- чить Божого храму, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той то ви!» (1 Кор. 3:16-17).

І це читаємо: «Так говорить Господь: «На дорогах спиняться та глянуть, і спитайте про давні стежки, – де то добра доро- го, то нею ідіть, і знайдете мир для сво- єї душі!» (Єр. 6:16).

Тож правильно використовуємо час, який Господь відвів для нашого тимчасового перебування на цій землі, – щоб приго- тутуватися до вічності. Дозволяймо Ісусу очи- стити наші серця та звільнити наші думки від всього, що не до вподоби Богу, і напов- нити нас миром і радістю.

ПРИРОДА РОЗЧАРУВАННЯ

Очевидно, що розчарування – зворотний бік маятника почуттів після того, як людину занесло в зачарування. Спочатку вона вигукує: «Осанна!», а потім готова кричати: «Розіпни!».

Вчитель в'їжджає до Єрусалима, і, як і передбачали пророки, народ кричить «Осанна!». А ось він побитий, спотворений, в крові – і вже звідусіль чути: «Розіпни!».

Небезпечно будувати переконання на видимому. Ми хочемо дуже швидко побачити відповіді на молитви і результати праці. Прагнемо, щоб церква була ідеальною, а християни – ангелами небесними. Сподіваємося побачити суспільство добрим, людей – розумними, себе – помолоділими, а недругів – у докорах сумління і пошуках прощення.

І ось коли людина всього цього і багато чого іншого не бачить, реакцією гріховної плоті – зрозуміло, після довгих, марних очікувань – стає розчарування!

Але є й інший спосіб зустрічі з невідповідностями своїх очікувань. Розуміти, що світ – недосконалий. Запастися терпінням і великодушністю.

Продовжувати дивитися на Христа. Це шлях духовний, шлях віри, яка є «доказом небаченого» (Євр. 11:1).

Тоді навіть власні слабкості і проблеми в сім'ї, вади християн і мінуси

служителів, помилки церков і дивацтва конфесій ніяк не понизять градус нашої віри. Тому що вона ґрунтується не на людях, а на Бозі. Не на видимій, а на невидимій основі.

Про це говорить Писання: «Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас, та й біжимо з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правіці престолу Божого.

Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перебір проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглися, і не впали на душах своїх. Ви ще не змагались до крові, борючись проти гріха» (Євр. 12:1-4).

Справжня віра до розчарувань ніколи не приведе!

Денис Подорожний.
Пастор, релігійзнавець.

НАСТАЄ КІНЕЦЬ?

«Ви ж про війни почуєте, і про воєнні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще. Бо повстане народ на народ, і царство на царство, і голод, мор та землетруси наста- нуть місцями. А все це початок терпінь породільних» (Мт. 24:6-8). Якщо Господь говорив, що це буде, – значить, це буде обов'язко- во. Віруючі люди не повинні усьому цьому дивуватися. Можна ска- зати, що сьогоднішні події – це сповнення пророцтв Ісуса Христа.

На землі вже не раз ставалися стихійні лиха, війни, епідемії, які забрали набагато біль- ше життів, аніж коронавірус. Проте Ісус сказав, що це лише початок мук породільних, лише початок останнього часу. Ще буде продовження пророцтв: «На муки тоді видавати- муть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть нена- видіти всі народи за Ім'я Мое. І багато хто в той час спокуються, і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти. По- стане багато фальшивих пророків, і зведуть багатьох. І через розріз беззаконства любов багатьох охолоне. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений!» (Мт. 24:9-13).

Після того, як ми побачимо загальні озна- ки для всього людства – війни, голод, морови- ці, землетруси, нам, віруючим людям, потріб- но бути готовими до особистих випробувань.

І ці випробування матимуть два напрямки. З одного боку, це будуть фізичні гоніння від невір- ючого світу (муки та вбивства за віру у Христа), з другого – духовний тиск від багатьох лжеуче- нців.

Саме в цьому подвійному випробуванні по- трібно буде зберегти любов Христову в сер- ці: не озлобитися на цей безбожний світ і не

опуститися до осудження братів по вірі.

Кожна віруюча людина повинна бути гото- вою перетерпіти смерть від цього злого сві- ту: «Не бійся того, що маєш страждати! Ось диявол вкидатиме декого з вас до в'язниць, щоб вас випробувати. І будете мати біду де- сять день. Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя! Хто має вуха, хай чує, що Дух промовляє Церквам: переможець не буде по- шкроджений від другої смерті» (Об. 2:10-11).

До цього ми маємо бути готові! Не потріб- но боятися того, що відбувається на цій землі! Нам приготоване Царство: «Не лякайся, чері- ко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство» (Лк. 12:32). І ми маємо знати і- стину, щоб не похитнутися через лжеучителів та лжепророків.

Для того, щоб знати істину, потрібно пере- бувати у Слові Божому: «Тож промовив Ісус до юдеїв, що в нього ввірували: Як у слові Моїм постане, тоді справді Моїми учнями бу- дете, і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:31-32).

Саме через Слово ми наповнюємося Духом Божим. І тоді Сам Дух Божий настановить нас

на всяку істину: «А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас поведе до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам» (Ів. 16:13).

Тоді нас вже не можна обманути, адже ми знаємо істину, якої Сам Бог нас навчив. І для нас вже не страшні лжепророки і лжеуче- тілі: «А помазання, яке прийняли ви від Ньо- го, воно в вас залишається, і ви не потребу- єте, щоб вас хто навчав. А що те помазання само вас навчає про все, воно бо правдиве й нехибне, то як вас навчило воно, у тім пробу- вайте» (1 Ів. 2:27).

Отже, сьогоднішня пандемія – дійсно одна з ознак останнього часу. Бог допустив її, щоб ми могли приготуватися до приходу Христа. Проте це ще не кінець, адже є найголовніше пророцтво: «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво наро- дам усім. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:14).

Усі решта пророцтв – підготовчі. Найголю- віше пророцтво – доступність Слова Божого усім народам нашої планети, усіма мовами та діалектами світу.

Судячи з розвитку технологій, це стане можливим вже незабаром. Скоро Біблія буде доступна всім! І тоді настане той останній час.

За даними Всесвітнього Альянсу Вікліф, у світі нараховується близько 7097 «живих» мов, які вживаються повсякденно. Священ- не Писання – у повному чи частковому обя- зі – перекладено на 3363 із них. Щонайменше півтора мільярда людей ще не мають досту- пу до повної Біблії своєю мовою. Представи- ки близько 1500 народностей (а це – близько 150 мільйонів людей) не мають жодного вір- ша з Біблії своєю рідною мовою.

О. В.

№ 4 (187)

Виходить щомісяця

квітень 2020 р.

Адреса редакції:

**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічні редактори — Тарас Пришляк, Тарас Яковин;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Газета віддрукована у
видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р UA 59336677000026001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 20559726